

K J S

King James bibeln på svenska
[2 Moseboken]

Kapitel 1

1 Dessa *är* nu namnen på Israels barn, som kom in till Egypten; var man och hans hushåll kom med Jakob.
2 Reuben, Simeon, Levi, och Judah,
3 Issakar, Zebulun, och Benjamin,
4 Dan, och Naftali, Gad, och Asher.
5 Och alla själar som kom från Jakobs länd var 70 själar: ty Josef var *redan* i Egypten.
6 Och Josef dog, och alla hans bröder, och hela den generationen.
7 Och Israels barn var fruktbara, och växte rikligt, och förökades, och blev överskridande starka; och landet uppfylldes av dem.
8 Nu uppstod en ny kung över Egypten, som inte kände Josef.
9 Och han sa till sitt folk, Se, Israels barns folk *är* fler och starkare än vi:
10 Kom, låt oss gå klokt till väga med dem; att de inte förökas, och det sker, att, när något krig bryter ut, de också går samman med våra fiender, och strider mot oss, och *så* drar upp ut ur landet.
11 Därför satte de arbetsfogdar över dem för att plåga dem med deras bördor. Och de byggde förrådsstäder åt Faraos, Pithom och Raamses.
12 Men ju mer de ansatte dem, desto mer förökades de och växte. Och de var bedrövade på grund av Israels barn.
13 Och Egyptierna fick Israels barn att tjäna under stränghet:
14 Och de gjorde deras liv bittert med hårt slavarbete, med murbruk, och med tegel, och med allt slags fältarbete: allt deras arbete, vari de fick dem *att* tjäna, *var* under stränghet.
15 Och Egyptens kung talade till de Hebreiska barnmorskorna, av vilka den enas namn *var* Shifrah, och den andras namn Puah:
16 Och han sa, När ni förlöser de Hebreiska kvinnorna, och ser efter på stolarna; om det *är* en son, då skall ni

döda honom: men om det *är* en dotter, då skall hon leva.

17 Men barnmorskorna fruktade Gud, och gjorde inte som Egyptens kung befallde dem, utan höll gossebarnen vid liv.
18 Och Egyptens kung kallade efter barnmorskorna, och sa till dem, Varför har ni gjort denna sak, och har låtit gossebarnen leva?
19 Och barnmorskorna sa till Faraos, Eftersom de Hebreiska kvinnorna inte *är* som de Egyptiska kvinnorna; ty de *är* livskraftiga, och har fött innan barnmorskorna kommer in till dem.
20 Därför gjorde Gud gott mot barnmorskorna: och folket förökades, och blev väldigt starkt.
21 Och det skedde, eftersom barnmorskorna fruktade Gud, att han gjorde dem hus.
22 Och Faraos befallde allt sitt folk, sägande, Varje son som blir född skall ni kasta i floden, och varje dotter skall ni hålla vid liv.

Kapitel 2

1 Och en man av Levis hus gick, och tog *till hustru* en Levis dotter.
2 Och kvinnan blev gravid, och födde en son: och när hon såg honom att han *var ett* behagligt *barn*, gömde hon honom i tre månader.
3 Och när hon inte längre kunde gömma honom, tog hon åt honom en papyrusark, och beströk den med jordbeck och med tjära, och lade barnet i den; och hon satte *den* i vassen vid flodens strand.
4 Och hans syster stod på långt håll, för att se vad *som* skulle ske med honom.
5 Och Faraos dotter kom ner för att tvätta *sig* vid floden; och hennes tjänsteflickor vandrade längs flodens sida; och när hon såg arken bland vassen, sände hon sin tjänarinna att hämta den.
6 Och när hon hade öppnat *den*, såg hon barnet: och, se, spädbarnet grät. Och hon

ömkade sig över honom, och sa, Denne *är en* av Hebreernas barn.

7 Sedan sa hans syster till Faraos dotter, Skall jag gå och kalla efter en amma åt dig av de Hebreiska kvinnorna, att hon må amma barnet åt dig?

8 Och Faraos dotter sa till henne, Gå. Och flickan gick och kallade efter barnets mor.

9 Och Faraos dotter sa till henne, Tag undan detta barn, och amma det åt mig, och jag kommer ge *dig* din lön. Och kvinnan tog barnet, och ammade det.

10 Och barnet växte, och hon hämtade honom till Faraos dotter, och han blev hennes son. Och hon kallade hans namn Moses: och hon sa, Eftersom jag drog upp honom ur vattnet.

11 Och det skedde i de dagarna, när Moses var vuxen, att han gick ut till sina bröder, och tittade på deras bördor: och han iakttog en Egyptier slå en Hebré, en av hans bröder.

12 Och han tittade hit och dit, och när han såg att ingen människa *var där*, dödade han Egyptiern, och gömde honom i sanden.

13 Och när han gick ut den andra dagen, se, två Hebreiska män bråkade: och han sa till honom som gjorde orätt, Varför slår du din kamrat?

14 Och han sa, Vem gjorde dig till hövding och domare över oss? Tänker du döda mig, som du dödade Egyptiern? Och Moses fruktade, och sa, Säkerligen har denna sak blivit känd.

15 När nu Farao hörde denna sak, sökte han att döda Moses. Men Moses flydde från Faraos ansikte, och bodde i Midians land: och han satt ner vid en brunn.

16 Nu hade Midians präst sju döttrar: och de kom och drog upp *vatten*, och fyllde hoarna för att vattna sin fars hjord.

17 Och herdarna kom och drev bort dem: men Moses stod upp och hjälpte dem, och vattnade deras hjord.

18 Och när de kom till sin far Reuel, sa han, Hur *kommer det sig att* ni har

kommit så tidigt i dag?

19 Och de sa, En Egyptier räddade oss från herdarnas hand, och drog också upp tillräckligt *med vatten* åt oss, och vattnade hjorden.

20 Och han sa till sina döttrar, Och var *är* han? Hur *kommer det sig att* ni har lämnat mannen? Kalla honom, att han må äta bröd.

21 Och Moses var tillfreds med att bo hos mannen: och han gav Moses sin dotter Zipporah.

22 Och hon födde *honom* en son, och han kallade hans namn Gershom: ty han sa, Jag har varit en främling i ett främmande land.

23 Och det skedde med tiden, att Egyptens kung dog: och Israels barn suckade på grund av slaveriet, och de ropade, och deras rop kom upp till Gud på grund av slaveriet.

24 Och Gud hörde deras jämrande, och Gud kom ihåg sitt förbund med Abraham, med Isak, och med Jakob.

25 Och Gud såg till Israels barn, och Gud tog hänsyn till *dem*.

Kapitel 3

1 Nu vaktade Moses sin svärfar Jethros hjord, Midians präst: och han ledde hjorden till öknens baksida, och kom till Guds berg, *ja* till Horeb.

2 Och HERRENS ängel visade sig för honom i en eldslåga mitt ifrån en buske: och han tittade, och, se, busken brann i eld, och busken förtärdes inte.

3 Och Moses sa, Jag skall nu vända av, och se denna mäktiga syn, varför busken inte brinner upp.

4 Och när HERREN såg att han vände åt sidan för att se, kallade Gud på honom mitt ifrån busken, och sa, Moses, Moses. Och han sa, Här *är* jag.

5 Och han sa, Närma dig inte hit: tag av dina skor från dina fötter, ty den plats som du står på *är* helig mark.

6 Vidare sa han, Jag är din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud, och Jakobs Gud. Och Moses dolde sitt ansikte; ty han fruktade att titta på Gud.

7 Och HERREN sa, Jag har sannerligen sett mitt folks lidande vilka är i Egypten, och har hört deras rop på grund av deras arbetsfogdar; ty jag känner deras bedrövelser;

8 Och jag har kommit ner för att rädda dem ur Egyptiernas hand, och för att hämta upp dem från det landet till ett gott och stort land, till ett land flödande av mjölk och honung; till Kanaaniternas plats, och Hittiternas, och Amoriternas, och Perizziternas, och Hiviternas, och Jebusiternas.

9 Se nu därför, Israels barns rop har kommit till mig: och jag har också sett det förtryck varmed Egyptierna förtrycker dem.

10 Kom nu därför, och jag skall sända dig till Farao, att du må hämta ut mitt folk Israels barn ur Egypten.

11 Och Moses sa till Gud, Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle hämta ut Israels barn ur Egypten?

12 Och han sa, Sannerligen jag skall vara med dig; och detta skall vara ett tecken för dig, att jag har sänt dig: När du har hämtat ut folket ur Egypten, skall ni tjäna Gud på detta berg.

13 Och Moses sa till Gud, Se, när jag kommer till Israels barn, och skall säga till dem, Era faders Gud har sänt mig till er; och de skall säga till mig, Vad är hans namn? Vad skall jag säga till dem?

14 Och Gud sa till Moses, JAG ÄR VAD JAG ÄR: och han sa, Så skall du säga till Israels barn, JAG ÄR har sänt mig till er.

15 Och Gud sa ytterligare till Moses, Så skall du säga till Israels barn, HERREN era faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud, och Jakobs Gud, har sänt mig till er: detta är mitt namn för evigt, och detta är mitt monument för alla generationer.

16 Gå, och församla Israels äldste, och

säg till dem, HERREN era faders Gud, Abrahams, Isaks, och Jakobs Gud, visade sig för mig, sägande, Jag har sannerligen besökt er, och sett det som blir gjort mot er i Egypten:

17 Och jag har sagt, Jag skall hämta upp er ifrån lidandet i Egypten till Kanaaniternas land, och Hittiternas, och Amoriternas, och Perizziternas, och Hiviternas, och Jebusiternas, till ett land flödande av mjölk och honung.

18 Och de skall ge akt på din röst: och du skall komma, du och Israels äldste, till Egyptens kung, och ni skall säga till honom, HERREN Hebreernas Gud har mött oss: och nu, låt oss gå, vi ber dig, tre dagars resa in i ödemarken, att vi må offra till HERREN vår Gud.

19 Och jag vet att Egyptens kung inte skall låta er gå, nej, inte ens genom en mäktig hand.

20 Och jag kommer sträcka ut min hand, och slå Egypten med alla mina under som jag kommer göra mitt i det: och efter det kommer han släppa er.

21 Och jag kommer giva detta folk favör i Egyptiernas åsyn: och det skall ske, att, när ni ska gå, skall ni inte gå tomhänta:

22 Utan var kvinna skall låna av sin granne, och av henne som vistas i hennes hus, silversmycken, och guldsmycken, och kläder: och ni skall sätta dem på era söner, och på era döttrar; och ni skall plundra Egyptierna.

Kapitel 4

1 Och Moses svarade och sa, Men, se, de kommer inte tro mig, eller ge akt på min röst: ty de kommer säga, HERREN har inte uppenbarat sig för dig.

2 Och HERREN sa till honom, Vad är det i din hand? Och han sa, En stav.

3 Och han sa, Kasta den till marken. Och han kastade den till marken, och den blev till en orm; och Moses flydde för den.

4 Och HERREN sa till Moses, Sträck

fram din hand, och tag den vid svansen.
Och han sträckte fram sin hand, och grep den, och den blev till en stav i hans hand:
5 Att de må tro att HERREN deras faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud, och Jakobs Gud, har visat sig för dig.
6 Och HERREN sa vidare till honom, Lägg nu in din hand till din barm. Och han lade in sin hand till sin barm: och när han tog ut den, se, *då var* hans hand spetälsk som snö.
7 Och han sa, Lägg in din hand till din barm igen. Och han lade in sin hand till sin barm igen; och drog ut den ur sin barm, och, se, den var återställd såsom hans *övriga* kött.
8 Och det skall ske, om de inte kommer tro dig, *och* inte heller ska ge akt på det första tecknets röst, att de kommer tro det senare tecknets röst.
9 Och det skall ske, om de inte kommer tro också dessa två tecken, *och* inte heller ska ge akt på din röst, att du skall ta av flodens vatten, och hålla det på den torra *marken*: och vattnet som du tar från floden skall bli till blod på den torra.
10 Och Moses sa till HERREN, O min Herre, jag *är* inte vältalig, ej heller hittills, eller alltsedan du har talat till din tjänare: utan jag *är* trög i tal, och *har* en trög tunga.
11 Och HERREN sa till honom, Vem har gjort människans mun? Eller vem gör den stumme, eller döve, eller den seende, eller den blinde? Har inte Jag HERREN?
12 Gå nu därför, och jag kommer vara med din mun, och lära dig vad du skall säga.
13 Och han sa, O min Herre, sänd, jag ber dig, genom *hans* hand *vilken* du vill sända.
14 Och HERRENS ilska upptändes mot Moses, och han sa, *Är* inte Leviten Aaron din bror? Jag vet att han kan tala bra. Och också, se, han kommer ut till att möta dig: och när han ser dig, kommer han glädjas i sitt hjärta.

15 Och du skall tala till honom, och lägga ord i hans mun: och jag kommer vara med din mun, och med hans mun, och kommer lära dig vad ni skall göra.
16 Och han skall vara din talesman till folket: och han skall vara, *ja* han skall vara åt dig istället för en mun, och du skall vara åt honom istället för Gud.
17 Och du skall ta denna stav i din hand, varmed du skall göra tecken.
18 Och Moses gick och kom tillbaka till sin svärfar Jethro, och sa till honom, Låt mig gå, jag ber dig, och återvända till mina bröder som *är* i Egypten, och se om de ännu är vid liv. Och Jethro sa till Moses, Gå i frid.
19 Och HERREN sa till Moses i Midian, Gå, återvänd in till Egypten: ty alla de män som sökte ditt liv är döda.
20 Och Moses tog sin hustru och sina söner, och satte upp dem på en åsna, och han vände tillbaka till Egyptens land: och Moses tog Guds stav i sin hand.
21 Och HERREN sa till Moses, När du går för att återvända in till Egypten, se *till* att du ska göra alla de under inför Faraos, vilka jag har satt i din hand: men jag kommer förhärda hans hjärta, att han inte skall låta folket gå.
22 Och du skall säga till Faraos, Så säger HERREN, Israel *är* min son, *ja* min förstfödde:
23 Och jag säger till dig, Släpp min son, att han må tjäna mig: och om du ska vägra att låta honom gå, se, jag kommer döda din son, *ja* din förstfödde.
24 Och det skedde under resan vid vilostället, att HERREN mötte honom, och sökte att döda honom.
25 Då tog Zipporah en vass sten, och skärde bort sin sons förhud, och kastade *den* för hans fötter, och sa, Du *är* sannerligen en blodig make till mig.
26 Så han lät honom gå: hon sa då, *Du är* en blodig make, i och med omskärelsen.
27 Och HERREN sa till Aaron, Gå in till ödemarken för att möta Moses. Och han

for, och mötte honom på Guds berg, och kysste honom.

28 Och Moses berättade för Aaron alla HERRENS ord vilken hade sänt honom, och alla de tecken vilka han hade befallt honom.

29 Och Moses och Aaron gick och församlade alla Israels barns äldste:

30 Och Aaron talade alla de ord vilka HERREN hade talat till Moses, och gjorde tecknen inför folkets ögon.

31 Och folket trodde: och när de hörde att HERREN hade besökt Israels barn, och att han hade sett till deras bedrövelse, då böjde de ner sina huvuden och tillbad.

Kapitel 5

1 Och därefter gick Moses och Aaron in, och berättade för Faraos, Så säger HERREN Israels Gud, Släpp mitt folk, att de må hålla högtid för mig i ödemarken.

2 Och Faraos sa, Vem är HERREN, att jag skulle lyda hans röst att låta Israel gå? Jag känner inte HERREN, inte heller kommer jag låta Israel gå.

3 Och de sa, Hebreernas Gud har mött upp med oss: låt oss gå, vi ber dig, en tre dagars resa in i öknen, och offra till HERREN vår Gud; att han inte ska komma över oss med pest, eller med svärdet.

4 Och Egyptens kung sa till dem, Varför, Moses och Aaron, drar ni bort folket ifrån deras arbeten? Gå ni till era bördor.

5 Och Faraos sa, Se, landets folk är nu många, och ni får dem att vila från sina bördor.

6 Och samma dag befallde Faraos folkets arbetsfogdar, och deras tillsyningsmän, sägande,

7 Ni skall inte längre ge folket halm till att göra tegel, som hittills: låt dem själva gå och samla halm.

8 Och det tegelantal, som de har gjort hittills, skall ni ålägga dem; ni skall inte minska något från det: ty de är lata;

därför ropar de, sägande, Låt oss gå och offra till vår Gud.

9 Låt mer arbete bli lagt på männen, att de må arbeta med det; och låt dem inte ge akt på fåfängliga ord.

10 Och folkets arbetsfogdar gick ut, och deras tillsyningsmän, och de talade till folket, sägande, Så säger Faraos, Jag kommer inte ge er halm.

11 Gå ni, skaffa er halm där ni kan finna den: dock skall inte något av ert arbete minskas.

12 Så folket skingrades över hela Egyptens land för att samla strå istället för halm.

13 Och arbetsfogdarna drev på dem, sägande, Fullgör era arbeten, era dagliga arbetsuppgifter, som när det fanns halm.

14 Och Israels barns tillsyningsmän, vilka Faraos arbetsfogdar hade satt över dem, blev slagna, och avkrävda, Varför har ni inte både igår och idag, såsom hittills, fullgjort er uppgift med att göra tegel?

15 Då kom Israels barns tillsyningsmän till Faraos och ropade, sägande, Varför handlar du så här med dina tjänare?

16 Ingen halm blir given dina tjänare, och de säger till oss, Gör tegel: och, se, dina tjänare blir slagna; men missgärningen finns hos ditt eget folk.

17 Men han sa, Ni är lata, lata är ni: därför säger ni, Låt oss gå och offra till HERREN.

18 Gå nu därför, och arbeta; ty ingen halm skall bli given er, ändå skall ni leverera det bestämda antalet tegel.

19 Och Israels barns tillsyningsmän såg att de var illa ute, sedan det blev sagt, Ni skall inte minska något från er dagliga arbetsuppgift med tegel.

20 Och de mötte Moses och Aaron, vilka stod på deras väg, när de kom ut från Faraos:

21 Och de sa till dem, Må HERREN se på er, och döma; eftersom ni har fått vår lukt att avskys i Faraos ögon, och i hans tjänares ögon, till att sätta ett svärd i deras

hand till att döda oss.

22 Och Moses vände åter till HERREN, och sa, Herre, varför har du behandlat detta folk *så illa*? Hur *kommer det sig att* du har sänt mig?

23 Ty alltsedan jag kom till Faraos för att tala i ditt namn, har han gjort ont mot detta folk; inte heller har du alls förlöst ditt folk.

Kapitel 6

1 Då sa HERREN till Moses, Nu skall du se vad jag kommer göra med Faraos: ty med en stark hand skall han låta dem gå, och med en stark hand skall han driva ut dem ur sitt land.

2 Och Gud talade till Moses, och sa till honom, Jag *är* HERREN:

3 Och jag uppenbarade mig för Abraham, för Isak, och för Jakob, vid *namnet* Gud Allsmäktige, men vid mitt namn JEHOVAH var jag inte känd för dem.

4 Och jag har också inrättat mitt förbund med dem, att giva dem Kanaans land, deras pilgrimsfärds land, vari de var främlingar.

5 Och jag har också hört Israels barns jämmer, vilka Egyptierna håller i slaveri; och jag har kommit ihåg mitt förbund.

6 Säg därför till Israels barn, Jag *är* HERREN, och jag kommer föra er ut från under Egyptiernas bördor, och jag kommer befria er från deras slaveri, och jag kommer återlösa er med en utsträckt arm, och med stora domar:

7 Och jag kommer taga er till mig till ett folk, och jag kommer vara en Gud åt er: och ni skall veta att jag *är* HERREN er Gud, som hämtar ut er från under Egyptiernas bördor.

8 Och jag kommer hämta er in till det land, om vilket jag svor att ge det åt Abraham, åt Isak, och åt Jakob; och jag kommer ge er det till arvedel: Jag *är* HERREN.

9 Och Moses talade så till Israels barn:

men de gav inte akt på Moses till följd av en kvalfylld ande, och med anledning av det grymma slaveriet.

10 Och HERREN talade till Moses, sägande,

11 Gå in, tala till Egyptens kung Faraos, att han ska låta Israels barn gå ut ur hans land.

12 Och Moses talade inför HERREN, sägande, Se, Israels barn har inte lyssnat till mig; hur skall då Faraos höra mig, som *har* oomskurna läppar?

13 Och HERREN talade till Moses och till Aaron, och gav dem en befallning åt Israels barn, och åt Egyptens kung Faraos, om att föra Israels barn ut ur Egyptens land.

14 Dessa *är* huvudmännen för deras faders hus: Reubens söner, Israels förstfödde; Hanok, och Pallu, Hezron, och Karmi: dessa *är* Reubens familjer.

15 Och Simeons söner; Jemuel, och Jamin, och Ohad, och Jachin, och Zohar, och Saul en Kanaanitisk kvinnas son: dessa *är* Simeons familjer.

16 Och dessa *är* Levis söners namn efter deras generationer; Gershon, och Kohath, och Merari: och Levis livsår *var* 137 år.

17 Gershons söner; Libni, och Shimi, efter deras familjer.

18 Och Kohaths söner; Amram, och Izhar, och Hebron, och Uzziel: och Kohaths livsår *var* 133 år.

19 Och Meraris söner; Mahali och Mushi: dessa *är* Levis familjer efter deras generationer.

20 Och Amram tog sig sin fars syster Jochebed till hustru; och hon födde honom Aaron och Moses: och Amrams livsår *var* 137 år.

21 Och Izhars söner; Korah, och Nefeg, och Zichri.

22 Och Uzziels söner; Mishael, och Elzafan, och Zithri.

23 Och Aaron tog sig Elisheba, Amminadabs dotter, Naashons syster, till hustru; och hon födde honom Nadab, och

Abihu, och Eleazar, och Ithamar.
24 Och Korahs söner; Assir, och Elkanah,
och Abiasaf: dessa *är* Korahiternas
familjer.

25 Och Aarons son Eleazar tog sig *en* av
Putiels döttrar till hustru; och hon födde
honom Phinehas: dessa *är* Leviternas
fäders huvud*män* efter deras familjer.

26 Dessa *är* den Aaron och den Moses,
till vilka HERREN sa, För ut Israels barn
från Egyptens land enligt deras härskaror.

27 Dessa *är* de vilka talade till Egyptens
kung Faraos, att föra ut Israels barn från
Egypten: dessa *är* den Moses och den
Aaron.

28 Och det skedde på den dag *då*
HERREN talade till Moses i Egyptens
land,

29 Att HERREN talade till Moses,
sägande, Jag *är* HERREN: tala du till
Faraos, Egyptens kung, allt det jag säger
till dig.

30 Och Moses sa inför HERREN, Se, jag
har oomskurna läppar, och hur skall
Faraos lyssna till mig?

Kapitel 7

1 Och HERREN sa till Moses, Se, jag har
gjort dig *till* en gud för Faraos: och din bror
Aaron skall vara din profet.

2 Du skall tala allt det jag ska befalla dig:
och din bror Aaron skall tala till Faraos, att
han ska sända ut Israels barn ur sitt land.

3 Och jag kommer förhärda Faraos hjärta,
och föröka mina tecken och mina under i
Egyptens land.

4 Men Faraos skall inte lyssna till dig, att
jag må lägga min hand på Egypten, och
föra fram mina härskaror, *och* mitt folk
Israels barn, ut ur Egyptens land med
stora domar.

5 Och Egyptierna skall erfara att jag *är*
HERREN, när jag ska sträcka ut min hand
över Egypten, och ska hämta ut Israels
barn mitt ifrån dem.

6 Och Moses och Aaron gjorde såsom

HERREN befallde dem, så gjorde de.

7 Och Moses *var* 80 år gammal, och
Aaron 83 år gammal, när de talade till
Faraos.

8 Och HERREN talade till Moses och till
Aaron, sägande,

9 När Faraos skall tala till er, sägande,
Visa ett mirakel för er: då skall du säga till
Aaron, Tag din stav, och kasta *den* inför
Faraos, *och* den skall bli till en orm.

10 Och Moses och Aaron gick in till
Faraos, och de gjorde såsom HERREN
hade befallt: och Aaron kastade ner sin
stav inför Faraos, och inför hans tjänare,
och den blev en orm.

11 Då kallade också Faraos de vise
männen och trollkarlarna: nu gjorde
också de, Egyptens magiker, likadant
med sin trollkonst.

12 Ty de kastade var man ner sin stav, och
de blev till ormar: men Aarons stav
slukade upp deras stavar.

13 Och han härdade Faraos hjärta, att han
inte gav akt på dem; såsom HERREN
hade sagt.

14 Och HERREN sa till Moses, Faraos
hjärta *är* härdad, han vägrar att släppa
folket.

15 Tag dig till Faraos på morgonen; se, han
går ut till vattnet; och du skall stå vid
flodens brink för att möta honom; och den
stav som blev till en orm skall du ta i din
hand.

16 Och du skall säga till honom,
HERREN Hebreernas Gud har sänt mig
till dig, sägande, Släpp mitt folk, att de må
tjäna mig i ödemarken: och, se, hittills
ville du inte höra.

17 Så säger HERREN, Härav skall du
veta att jag *är* HERREN: se, jag kommer
med staven som *är* i min hand *att* slå på
vattnen som *är* i floden, och de skall bli
till blod.

18 Och fiskarna som *är* i floden skall dö,
och floden skall stinka; och Egyptierna
skall vämjäs vid att dricka av flodens
vatten.

19 Och HERREN talade till Moses, Säg till Aaron, Tag din stav, och sträck ut din hand över Egyptens vatten, över deras strömmar, över deras floder, och över deras dammar, och över alla deras vattensamlingar, att de må bli till blod; och *att* det må vara blod över hela Egyptens land, både i träkärl, och i stenkärl.

20 Och Moses och Aaron gjorde så, som HERREN befalld; och han lyfte upp staven, och slog vattnen som *var* i floden, i Faraos åsyn, och i hans tjänares åsyn; och allt vatten som *var* i floden blev till blod.

21 Och fiskarna som *var* i floden dog; och floden stank, och Egyptierna kunde inte dricka av flodens vatten; och det var blod över hela Egyptens land.

22 Och Egyptens magiker gjorde likadant med sin trollkonst: och Faraos hjärta härdades, ej heller lyssnade han till dem; såsom HERREN hade sagt.

23 Och Farao vände om och gick in till sitt hus, och inte heller detta lade han på sitt hjärta.

24 Och alla Egyptier grävde kring floden efter vatten att dricka; ty de kunde inte dricka av flodens vatten.

25 Och sju dagar fullbordades, efter att HERREN hade slagit floden.

Kapitel 8

1 Och HERREN talade till Moses, Gå till Farao, och säg till honom, Så säger HERREN, Släpp mitt folk, att de må tjäna mig.

2 Och om du ska vägra att låta *dem* gå, se, jag kommer ansätta hela ditt landområde med grodor:

3 Och floden skall överflödande frambringa grodor, vilka skall gå upp och komma in till ditt hus, och in till ditt sovrum, och upp på din säng, och in till dina tjänares hus, och på ditt folk, och in i dina ugnar, och in i dina baktråg:

4 Och grodorna skall komma upp både på dig, och på ditt folk, och på alla dina tjänare.

5 Och HERREN talade till Moses, Säg till Aaron, Sträck med din stav ut din hand över strömmarna, över floderna, och över dammarna, och gör så att grodor ska komma upp över Egyptens land.

6 Och Aaron sträckte ut sin hand över Egyptens vatten; och grodorna kom upp, och övertäckte Egyptens land.

7 Och magikerna gjorde likadant med sin trollkonst, och hämtade upp grodor över Egyptens land.

8 Sedan kallade Farao efter Moses och Aaron, och sa, Bed HERREN, att han må ta bort grodorna från mig, och från mitt folk; och jag kommer låta folket gå, att de må offra till HERREN.

9 Och Moses sa till Farao, Beröm dig över mig: när skall jag be för dig, och för dina tjänare, och för ditt folk, att förgöra grodorna från dig och dina hus, *att* de endast må finnas kvar i floden?

10 Och han sa, I morgon. Och han sa, *Ske* enligt ditt ord: att du må veta att *det* inte finns någon lik HERREN vår Gud.

11 Och grodorna skall försvinna från dig, och från dina hus, och från dina tjänare, och från ditt folk; de skall endast finnas kvar i floden.

12 Och Moses och Aaron gick ut från Farao: och Moses ropade till HERREN angående grodorna som han hade bringat fram mot Farao.

13 Och HERREN gjorde efter Moses ord; och grodorna dog bort från husen, bort från byarna, och bort från fälten.

14 Och de samlade ihop dem i högar: och landet stank.

15 Men när Farao såg att det blev andrum, härdade han sitt hjärta, och lyssnade inte till dem; såsom HERREN hade sagt.

16 Och HERREN sa till Moses, Säg till Aaron, Sträck ut din stav, och slå landets stoft, att det må bli till löss över hela Egyptens land.

17 Och de gjorde så; ty Aaron sträckte med sin stav ut sin hand, och slog markens stoft, och det blev till löss på människor, och på boskap; allt landets stoft blev till löss över hela Egyptens land.

18 Och magikerna gjorde likadant med sin trollkonst för att frambringa löss, men de kunde inte: så det var löss på människa, och på boskap.

19 Då sa magikerna till Faraos, Detta är Guds finger: och Faraos hjärta härdades, och han lyssnade inte till dem; såsom HERREN hade sagt.

20 Och HERREN sa till Moses, Stig upp tidigt på morgonen, och stå inför Faraos; se, han kommer ut till vattnet; och säg till honom, Så säger HERREN, Släpp mitt folk, att de må tjäna mig.

21 Annars, om du inte ska låta mitt folk gå, se, jag kommer sända *flugsvärmar* över dig, och över dina tjänare, och över ditt folk, och in till dina hus: och Egyptiernas hus skall uppfyllas av *flugsvärmar*, och också marken varpå de ska stå.

22 Och jag kommer särskilja Goshens land på den dagen, i vilket mitt folk bor, så att inga *flugsvärmar* skall vara där; för det syftet att du må erfara att jag mitt på jorden är HERREN.

23 Och jag kommer göra åtskillnad mellan mitt folk och ditt folk: i morgon skall detta tecken ske.

24 Och HERREN gjorde så; och det kom en svår *flugsvärm* in till Faraos hus, och in till hans tjänares hus, och in till hela Egyptens land: och landet fördärvades på grund av *flugsvärmen*.

25 Och Faraos kallade efter Moses och efter Aaron, och sa, Gå ni, offra i landet till er Gud.

26 Och Moses sa, Det är inte riktigt att göra så; ty vi skall offra Egyptiernas styggelse till HERREN vår Gud: se, skall vi offra Egyptiernas styggelse framför deras ögon, och kommer de inte stena

oss?

27 Vi kommer gå en tre dagars resa in till ödemarken, och offra till HERREN vår Gud, såsom han skall befälla oss.

28 Och Faraos sa, Jag kommer låta er gå, att ni må offra till HERREN er Gud i ödemarken; ni skall endast inte gå långt långt bort: medla för mig.

29 Och Moses, sa, Se, jag ska gå ut från dig, och jag kommer be HERREN att *flugsvärmarna* må försvinna från Faraos, från hans tjänare, och från hans folk, i morgon: men låt Faraos inte mer handla bedrägligt i att inte släppa folket till att offra åt HERREN.

30 Och Moses gick ut från Faraos, och bad HERREN.

31 Och HERREN gjorde efter Moses ord; och han tog bort *flugsvärmarna* från Faraos, från hans tjänare, och från hans folk; inte en enda *fluga* var kvar.

32 Och Faraos härdade sitt hjärta också denna gång, ej heller skulle han släppa folket.

Kapitel 9

1 Då sa HERREN till Moses, Gå in till Faraos, och säg honom, Så säger HERREN Hebreernas Gud, Släpp mitt folk, att de må tjäna mig.

2 Ty om du ska vägra att släppa *dem*, och alltjämt ska hålla dem kvar,

3 Se, HERRENS hand är på din boskap som är på fältet, på hästarna, på åsnorna, på kamelerna, på oxarna, och på fåren: *det skall bli* en mycket svår pest.

4 Och HERREN skall skilja mellan Israels boskap och Egyptens boskap: och inget skall dö av allt *det som är* Israels barns.

5 Och HERREN fastställde en bestämd tid, sägande, I morgon skall HERREN göra denna sak i landet.

6 Och dagen därefter gjorde HERREN den saken, och all Egyptens boskap dog: men av Israels barns boskap dog inte en

enda.

7 Och Faraos sände ut, och, se, inte ett enda av Israeliternas boskap hade dött. Och Faraos hjärta förhärdades, och han släppte inte folket.

8 Och HERREN sa till Moses och till Aaron, Tag er händer fulla med aska från smältugnen, och låt Moses strö ut den mot himlen i Faraos åsyn.

9 Och den skall bli till ett damm i hela Egyptens land, och över hela Egyptens land skall på människor, och på boskap, en böldpest bryta ut *med* blåsor.

10 Och de tog aska från smältugnen, och stod inför Faraos; och Moses strödde ut den upp mot himlen; och det blev till en böldpest brytande fram *med* blåsor på människa, och på boskap.

11 Och magikerna kunde inte stå inför Moses på grund av bölderna; ty böldpesten var på magikerna, och på alla Egyptier.

12 Och HERREN härdade Faraos hjärta, och han gav inte akt på dem; såsom HERREN hade talat till Moses.

13 Och HERREN sa till Moses, Stig upp tidigt på morgonen, och stå inför Faraos, och säg till honom, Så säger HERREN Hebreernas Gud, Släpp mitt folk, att de må tjäna mig.

14 Ty jag kommer denna gång sända alla mina plågor över ditt hjärta, och över dina tjänare, och över ditt folk; att du må veta att *det* inte finns någon lik mig på hela jorden.

15 Ty nu kommer jag sträcka ut min hand, att jag må slå dig och ditt folk med pest; och du skall utplånas från jorden.

16 Och sannerligen, för detta *syfte* har jag rest upp dig, för att visa min makt *på* dig; och för att mitt namn må bli förkunnat över hela jorden.

17 Ännu upphöjer du dig mot mitt folk, att du inte ska låta dem gå?

18 Se, i morgon vid denna tid kommer jag få ett mycket svårt hagel att regna *ner*, ett sådant som inte har varit i Egypten från

dess grundläggning ända tills nu.

19 Sänd nu därför ut, *och* samla din boskap, och allt som du har på fältet; ty varje människa och boskap som skall finnas på fältet, och inte skall bli hemförda, på dem skall haglet komma ner, och de skall dö.

20 Han som fruktade HERRENS ord bland Faraos tjänare fick sina tjänare och sin boskap *att* fly in till husen:

21 Och han som inte gav akt på HERRENS ord lämnade kvar sina tjänare och sin boskap på fältet.

22 Och HERREN sa till Moses, Sträck ut din hand mot himlen, att det må komma hagel över hela Egyptens land, på människa, och på boskap, och på alla fältets örter, över hela Egyptens land.

23 Och Moses sträckte ut sin stav mot himlen: och HERREN sände åska och hagel, och elden vandrade över marken; och HERREN regnade hagel över Egyptens land.

24 Så det kom hagel, och eld blandat med haglet, ett mycket svårt *hagel*, det var ett sådant utan dess like i hela Egyptens land alltsedan det blev en nation.

25 Och haglet slog allt som *var* på fältet över hela Egyptens land, både människa och boskap; och haglet slog alla fältets örter, och slog sönder fältets alla träd.

26 Endast i Goshens land, där Israels barn *var*, kom det inget hagel.

27 Och Faraos sände, och kallade efter Moses och Aaron, och sa till dem, Jag har syndat denna gång: HERREN *är* rättfärdig, och jag och mitt folk *är* onda.

28 Bed HERREN (ty *det* räcker) att det *ej mer* ska vara några mäktiga åskdunder och hagel; och jag kommer låta er gå, och ni skall inte stanna kvar längre.

29 Och Moses sa till honom, Så snart jag har gått ut ur staden, kommer jag räcka ut mina händer till HERREN; *och* åskan skall upphöra, inte heller skall det vara något hagel längre; att du må veta att jorden *är* HERRENS.

30 Men gällande dig och dina tjänare, vet jag att ni fortfarande inte kommer frukta HERREN Gud.

31 Och linet och kornet blev slaget: ty kornet *hade gått* i ax, och linet *stod* i knopp.

32 Men vetet och spälten slogs inte *ner*: ty de *hade* inte växt upp.

33 Och Moses gick ut ur staden ifrån Faraos, och räckte ut sina händer till HERREN: och åskdundren och haglet upphörde, och regnet hölls inte ut över jorden.

34 Och då Faraos såg att regnet och haglet och åskdundren hade upphört, syndade han än mer, och härdade sitt hjärta, han och hans tjänare.

35 Och Faraos hjärta blev härdat, ej heller skulle han släppa Israels barn; såsom HERREN hade talat genom Moses.

Kapitel 10

1 Och HERREN sa till Moses, Gå in till Faraos: ty jag har härdat hans hjärta, och hans tjänares hjärtan, att jag skulle visa dessa mina tecken framför honom:

2 Och att du må berätta inför din sons öron, och *inför* din sonsons öron, vilka ting jag har utfört i Egypten, och mina tecken som jag har gjort bland dem; att ni må veta att jag *är* HERREN.

3 Och Moses och Aaron kom in till Faraos, och sa till honom, Så säger HERREN Hebreernas Gud, Hur länge skall du vägra att ödmjuka dig inför mig? Släpp mitt folk, att de må tjäna mig.

4 Annars, om du ska vägra att släppa mitt folk, se, i morgon kommer jag bringa in gräshopporna till ditt landområde:

5 Och de skall täcka jordens yta, att man inte ska kunna förmå att se jorden: och de skall äta återstoden av det som har undkommit, *det* som återstår för er efter haglet, och *de* skall äta upp varje träd som växer för er på fältet:

6 Och de skall uppfylla dina hus, och alla

dina tjänares hus, och alla Egyptiers hus; vilka varken dina fäder, eller dina fäders fäder har sett, alltifrån den dag som de var på jorden ända till denna dag. Och han vände sig om, och gick ut från Faraos.

7 Och Faraos tjänare sa till honom, Hur länge skall denne man vara en snara för oss? Låt männen gå, att de må tjäna HERREN deras Gud: vet du ännu inte att Egypten går under?

8 Och Moses och Aaron fördes tillbaka till Faraos: och han sa till dem, Gå, tjäna HERREN er Gud: *men* vilka *är* de som skall gå?

9 Och Moses sa, Vi kommer gå med våra unga och med våra gamla, med våra söner och med våra döttrar, med våra flockar och med våra hjordar kommer vi gå; ty vi *måste hålla* högtid till HERREN.

10 Och han sa till dem, Låt HERREN så vara med er, såsom jag kommer låta er gå, och era barn: se *till det*; ty ondska *är* framför er.

11 *Nej* inte så: gå nu ni *som är* män, och tjäna HERREN; ty det önskade ni. Och de blev utdrivna från Faraos närvaro.

12 Och HERREN sa till Moses, Sträck ut din hand över Egyptens land för gräshopporna, att de må komma upp över Egyptens land, och äta upp alla landets örter, *ja* allt som haglet har lämnat kvar.

13 Och Moses sträckte ut sin stav över Egyptens land, och HERREN förde en östanvind över landet hela den dagen, och hela natten; *och* när det blev morgon, förde östanvinden med sig gräshopporna.

14 Och gräshopporna kom upp över hela Egyptens land, och slog sig ner över hela Egyptens landområde: *och de var* mycket plågsamma; innan dem fanns inga sådana gräshoppor som de, ej heller skall sådana finnas efter dem.

15 Ty de övertäckte hela jordens yta, så att landet blev förmörkat; och de åt upp alla landets örter, och all trädens frukt som haglet hade lämnat kvar: och inget grönt blev kvar på träden, eller på fältets

örter, över hela Egyptens land.

16 Då kallade Faraos i hast efter Moses och Aaron; och han sa, Jag har syndat mot HERREN er Gud, och mot er.

17 Förlåt nu därför, jag ber dig, min synd bara denna gång, och bed HERREN er Gud, att han endast må ta bort denna död från mig.

18 Och han gick ut från Faraos, och bad HERREN.

19 Och HERREN vände en mycket stark västanvind, vilken tog bort gräshopporna, och kastade dem i Röda havet; det återstod inte en enda gräshoppa inom hela Egyptens landområde.

20 Men HERREN härdade Faraos hjärta, så att han inte skulle låta Israels barn gå.

21 Och HERREN sa till Moses, Sträck ut din hand mot himlen, att det må komma ett mörker över Egyptens land, ja ett *sådant* mörker *som man* kan ta på.

22 Och Moses sträckte ut sin hand mot himlen; och det kom ett tjockt mörker över hela Egyptens land *i* tre dagar:

23 De såg inte varandra, inte heller reste sig någon från sin plats i tre dagar: men alla Israels barn hade ljus på sina boplatser.

24 Och Faraos kallade på Moses, och sa, Gå ni, tjäna HERREN; låt endast era flockar och era hjordar stanna kvar: låt också era barn gå med er.

25 Och Moses sa, Du måste också ge oss offer och brännoffer, att vi må offra till HERREN vår Gud.

26 Vår boskap skall också gå med oss; inte en *enda* klöv skall lämnas kvar; ty av dem måste vi ta för att tjäna HERREN vår Gud; och vi vet inte med vad vi måste tjäna HERREN, förrän vi ska komma dit.

27 Men HERREN härdade Faraos hjärta, och han ville inte låta dem gå.

28 Och Faraos sa till honom, Gå bort från mig, akta dig, *du ska* inte längre se mitt ansikte; ty på *den* dag du ser mitt ansikte skall du dö.

29 Och Moses sa, Du har talat väl, jag

kommer inte åter se ditt ansikte längre.

Kapitel 11

1 Och HERREN sa till Moses, Jag kommer bringa ännu en plåga över Faraos, och över Egypten; därefter kommer han låta er gå härifrån: *och* när han skall släppa *er*, skall han sannerligen driva ut er härifrån helt och hållet.

2 Tala nu inför folkets öron, och låt var man låna av sin granne, och var kvinna av sin granne, silverjuveler, och guldjuveler.

3 Och HERREN gav folket favör inför Egyptiernas ögon. Dessutom *var* mannen Moses väldigt stor i Egyptens land, inför Faraos tjänares ögon, och inför folkets ögon.

4 Och Moses sa, Så säger HERREN, Vid midnatt kommer jag gå ut mitt i Egypten:

5 Och allt förstfött i Egyptens land skall dö, från Faraos förstfödde som sitter på sin tron, ända till tjänstekvinnans förstfödde som *står* bakom kvarnen; och allt förstfött hos boskapen.

6 Och det skall bli ett stort rop över hela Egyptens land, ett sådant *rop* som inget har varit likt, ej heller skall *något rop* bli likt det igen.

7 Men mot någon av Israels barn skall inte en hund röra sin tunga, *varken* mot människa eller boskap: att ni må veta att HERREN gör en åtskillnad mellan Egyptierna och Israel.

8 Och alla dessa dina tjänare skall komma ner till mig, och buga sig för mig, sägande, Ge dig av, och allt folket som ska följa dig: och efter det kommer jag gå ut. Och han gick ut från Faraos i stor ilska.

9 Och HERREN sa till Moses, Faraos skall inte lyssna till er; att mina under må förökas i Egyptens land.

10 Och Moses och Aaron gjorde alla dessa under inför Faraos: och HERREN härdade Faraos hjärta, så att han inte skulle låta Israels barn gå ut ur hans land.

Kapitel 12

1 Och HERREN talade till Moses och Aaron i Egyptens land, sägande,

2 Denna månad *skall* för er *vara* månadernas begynnelse: den *skall vara* årets första månad för er.

3 Tala ni till hela Israels församling, sägande, På den tionde *dagen* i denna månad skall de var man taga ett lamm till sig, efter *deras* faders hus, ett lamm för ett hus:

4 Och om hushållet är för litet för lammet, låt honom och hans granne närmast till hans hus taga *det* efter antalet själar; var man efter hans ätande skall vara er beräkning för lammet.

5 Ert lamm skall vara felfritt, en årsgammal hane: ni skall ta *det* från fåren, eller från getterna:

6 Och ni skall behålla det fram till den fjortonde dagen i samma månad: och Israels församlings hela församling skall döda det på kvällen.

7 Och de skall ta av blodet, och stryka *det* på två dörrposterna och på den övre dörrposten i de hus, vari de skall äta det.

8 Och de skall äta köttet under den natten, rostet över eld, och osyrat bröd; *och* med bittra *örter* skall de äta det.

9 Ät inte av det rått, inte heller alls kokat i vatten, utan rostet *över* eld; hans huvud med hans ben, och med innanmätet.

10 Och ni skall inte låta något av det bli kvar till morgonen; och det som återstår av det till morgonen skall ni bränna upp i eld.

11 Och så här skall ni äta det; omgjordade *kring* era länder, *med* era skor på era fötter, och *med* er stav i er hand; och ni skall äta det med hast: det *är* HERRENS påsk.

12 Ty denna natt kommer jag passera igenom Egyptens land, och kommer slå allt förstfött i Egyptens land, både människa och boskap; och jag kommer utföra dom mot alla Egyptens gudar: jag

är HERREN.

13 Och blodet skall för er vara till ett tecken på de hus där ni *är*: och när jag ska se blodet, kommer jag passera förbi över er, och hemsökelsen skall inte komma över er till att förgöra *er*, när jag ska slå Egyptens land.

14 Och denna dag skall för er vara en minneshögtid; och ni skall hålla den *som* högtid till HERREN igenom era generationer; ni skall hålla den *som* högtid som en evig stadga.

15 *I* sju dagar skall ni äta osyrat bröd; ja den första dagen skall ni skaffa bort surdeg ifrån era hus: ty vem än som äter syrat bröd från den första dagen till den sjunde dagen, den själen skall huggas av från Israel.

16 Och på den första dagen *skall det vara* en helig sammankomst, och på den sjunde dagen skall det vara en helig sammankomst för er; inget slags arbete skall göras på dem, utom *det för* vad var man måste äta, endast det må göras av er.

17 Och ni skall iaktta *det* osyrade brödets *högtid*; ty just på denna dag har jag hämtat ut era härskaror ur Egyptens land: därför skall ni iaktta denna dag i era generationer som en evig stadga.

18 I den första *månaden*, på kvällen på den fjortonde dagen i månaden, skall ni äta osyrat bröd, tills på kvällen den tjugoförsta dagen i månaden.

19 *I* sju dagar skall ingen surdeg finnas i era hus: ty vem än som äter det som är syrat, ja den själen skall huggas av från Israels församling, vare sig han är en främling, eller infödd i landet.

20 Ni skall inte äta något syrat; i alla era boningar skall ni äta osyrat bröd.

21 Sedan kallade Moses efter alla Israels äldste, och sa till dem, Drag ut och tag er ett lamm enligt era familjer, och döda påskalammet.

22 Och ni skall ta en knippa isop, och doppa *den* i blodet som *är* i skålen, och stryka överstycket och de två

dörrposterna med blodet som *är* i skålen; och ingen av er skall gå ut genom sin husdörr förrän morgonen.

23 Ty HERREN kommer passera igenom för att slå Egyptierna; och när han ser blodet på överstycket, och på de två dörrposterna, kommer HERREN passera förbi över dörren, och kommer inte tillåta förgöraren att komma in till era hus till att slå *er*.

24 Och ni skall iaktta denna sak som en stadga för dig och för dina söner för evigt.

25 Och det skall ske, när ni ska komma till det land som HERREN kommer ge er, såsom han har lovat, att ni skall hålla fast vid denna tjänst.

26 Och det skall ske, när era barn skall säga till er, Vad menar ni med denna tjänst?

27 Att ni skall säga, Det *är* HERRENS påskalamms offer, som passerade förbi över Israels barns hus i Egypten, när han slog Egyptierna, och räddade våra hus. Och folket böjde ner huvudet och tillbad.

28 Och Israels barn gick iväg, och gjorde såsom HERREN hade befallt Moses och Aaron, så gjorde de.

29 Och det skedde, att HERREN vid midnatt slog allt förstfött i Egyptens land, från Faraos förstfödde som satt på sin tron till den fångnes förstfödde som *satt* i hålan; och allt förstfött hos boskapen.

30 Och Faraos steg upp på natten, han, och alla hans tjänare, och alla Egyptier; och det uppstod ett stort rop i Egypten; ty *det fanns* inte ett hus där *det* inte låg någon död.

31 Och han kallade efter Moses och Aron på natten, och sa, Stig up, *och* drag ut ifrån mitt folk, både ni och Israels barn; och gå, tjäna HERREN, såsom ni har sagt.

32 Tag också era flockar och era hjordar, såsom ni har sagt, och försvinn; och välsigna också mig.

33 Och Egyptierna var pådrivande mot folket, att de med hast skulle sända ut dem

ur landet; ty de sa, Vi *är* alla döda *människor*.

34 Och folket tog sin deg innan den var syrad, deras baktråg varande inlindade i deras kläder på deras axlar.

35 Och Israels barn gjorde enligt Moses ord; och de lånade av Egyptierna silverjuveler, och guldjuveler, och kläder: 36 Och HERREN gav folket favör i Egyptiernas åsyn, så att de lånade till dem *sådant som de bad om*. Och de plundrade Egyptierna.

37 Och Israels barn färdades från Rameses till Suckot, omkring sex hundra tusen män till fots, förutom barn.

38 Och en blandad folkskara for också upp med dem; och flockar, och hjordar, *ja* väldigt mycket boskap.

39 Och de bakade osyrade kakor av degen som de förde ut ur Egypten, ty den var inte syrad; eftersom de blev utdrivna ur Egypten, och inte kunde dröja kvar, ej heller hade de förberett någon reskost åt sig.

40 Nu *var* Israels barns vistelse, vilka bodde i Egypten, 430 år.

41 Och det skedde vid de 430 årens slut, ja just på den dagen skedde det, att alla HERRENS härskaror gick ut från Egyptens land.

42 Det *är* en natt *som skall* iakttas för HERREN för att *han* hämtade ut dem från Egyptens land: detta är den HERRENS natt att iakttas av alla Israels barn i deras generationer.

43 Och HERREN sa till Moses och Aaron, Detta *är* påskalamms föreskrift: Ingen främling skall äta av det:

44 Utan var mans tjänare som är köpt för pengar, när du har omskurit honom, då skall han äta av det.

45 En utlänning och en lejd tjänare skall inte äta av det.

46 I ett och samma hus skall det ätas; du skall inte föra ut något av köttet ur huset; inte heller skall ni knäcka ett ben på det.

47 Hela Israels församling skall hålla

detta.

48 Och när en främling skall vistas hos dig, och kommer hålla påskan till HERREN, låt alla hans mankon omskäras, och låt honom sedan närma sig och hålla den; och han skall vara såsom en som är infödd i landet: ty ingen oomskuren person skall äta av det.

49 Samma lag skall gälla för honom som är infödd, och för främlingen som vistas bland er.

50 Så gjorde alla Israels barn; såsom HERREN befalldes Moses och Aaron, så gjorde de.

51 Och det skedde på samma dag, att HERREN hämtade ut Israels barn ur Egyptens land efter deras härskaror.

Kapitel 13

1 Och HERREN talade till Moses, sägande,

2 Helga åt mig allt förstfött, vad än som öppnar moderlivet bland Israels barn, både människa och boskap: det är mitt.

3 Och Moses sa till folket, Kom ihåg denna dag, på vilken ni kom ut ur Egypten, ut ur träldomshuset; ty med stark hand hämtade HERREN ut er från denna plats: inget syrat bröd skall ätas.

4 Denna dag kom ni ut i månaden Abib.

5 Och det skall ske när HERREN skall hämta in dig till Kanaaniternas land, och Hittiternas, och Amoriternas, och Hiviternas, och Jebusiternas, som han svor åt dina fäder att giva dig, ett land flödande av mjölk och honung, att du skall hålla denna tjänst i denna månad.

6 I sju dagar skall du äta osyrat bröd, och på den sjunde dagen skall det vara en högtid för HERREN.

7 Osyrat bröd skall ätas under sju dagar; och man skall inte se något syrat bröd hos dig, inte heller skall man se surdeg hos dig i alla dina boningar.

8 Och du skall berätta för din son på den dagen, sägande, *Detta blir gjort* med

anledning av det som HERREN gjorde för mig då jag kom ut ur Egypten.

9 Och det skall vara till ett tecken för dig på din hand, och till en påminnelse mellan dina ögon, att HERRENS lag må vara i din mun: ty med stark hand har HERREN hämtat ut dig ur Egypten.

10 Du skall därför hålla denna förordning vid hans tid från år till år.

11 Och det skall ske när HERREN skall hämta in dig till Kanaaniternas land, såsom han svor till dig och till dina fäder, och skall giva dig det,

12 Att du skall avskilja åt HERREN allt som öppnar moderlivet, och varje förstling som kommer från ett boskap som du har; hankönen skall vara HERRENS.

13 Och varje förstling av en åsna skall du återlösa med ett lamm; och om du inte ska återlösa den, då skall du knäcka hans nacke: och allt förstfött av människa bland dina barn skall du återlösa.

14 Och det skall ske då din son frågar dig i framtiden, sägande, Vad är detta? Att du skall säga till honom, Med stark hand hämtade HERREN ut oss ur Egypten, ur träldomshuset:

15 Och det skedde, då Farao i hårdhet inte ville släppa oss, att HERREN dödade allt förstfött i Egyptens land, både de förstfödda av människa, och de förstfödda av boskap: därför offerar jag till HERREN allt som öppnar moderlivet, som är av hankön; men allt förstfött bland mina barn återlöser jag.

16 Och det skall vara till ett tecken på din hand, och till ett band mellan dina ögon: ty med stark hand hämtade HERREN ut oss ur Egypten.

17 Och det skedde, då Farao hade släppt folket, att Gud inte ledde in dem på vägen genom Filisteernas land, fastän den låg nära; ty Gud sa, Att inte folket ska ändra sinne när de ska se krig, och ska vända tillbaka till Egypten:

18 Utan Gud förde runt folket, på den väg

genom Röda havets ödemark: och Israels barn for upp ur Egyptens land utrustade.
19 Och Moses tog med sig Josefs ben: ty han hade strikt fått Israels barn att svära, sägande, Gud kommer sannerligen besöka er; och ni skall föra upp med er mina ben härifrån.

20 Och de färdades från Suckot, och slog läger i Etham, vid ödemarkens utkant.

21 Och om dagen gick HERREN framför dem i en molnpelare, att leda dem på vägen; och om natten i en eldpelare, att ge dem ljus; att vandra efter dag och natt:

22 Han tog inte bort molnpelaren om dagen, ej heller eldpelaren om natten, framför folket.

Kapitel 14

1 Och HERREN talade till Moses, sägande,

2 Säg till Israels barn, att de ska vända och slå läger framför Pihahiroth, mellan Migdol och havet, emot Baalzefon: framför vid havet skall ni slå läger.

3 Ty Faraos kommer säga om Israels barn, De *har* snärjt in sig i landet, ödemarken har stängt in dem.

4 Och jag kommer härda Faraos hjärta, att han skall följa efter dem; och jag kommer bli ärad genom Faraos, och genom hela hans härskara; att Egyptierna må veta att jag *är* HERREN. Och de gjorde så.

5 Och det blev berättat för Egyptens kung att folket flydde: och Faraos och hans tjänares hjärta vändes emot folket, och de sa, Varför har vi gjort detta, att vi har låtit Israel gå bort ifrån att tjäna oss?

6 Och han gjorde i ordning sin vagn, och tog sitt folk med sig:

7 Och han tog 600 utvalda vagnar, och alla Egyptens vagnar, och befäl över var och en av dem.

8 Och HERREN härdade Egyptens kung Faraos hjärta, och han jagade efter Israels barn: och Israels barn gick ut med en hög hand.

9 Men Egyptierna jagade efter dem, alla Faraos hästar *och* vagnar, och hans ryttare, och hans här, och hann upp dem hållande läger vid havet, vid Pihahiroth, framför Baalzefon.

10 Och då Faraos närmade sig, höjde Israels barn sina blickar, och, se, Egyptierna tågade efter dem; och de blev mycket förskräckta: och Israels barn ropade till HERREN.

11 Och de sa till Moses, Har du, eftersom *det* inte *fanns* några gravar i Egypten, tagit iväg oss till att dö i ödemarken? Varför har du handlat så med oss, att föra ut oss ur Egypten?

12 Är inte detta det ord som vi sa till dig i Egypten, sägande, Låt oss vara, att vi må tjäna Egyptierna? Ty *det hade varit* bättre för oss att tjäna Egyptierna, än att vi skulle dö i ödemarken.

13 Och Moses sa till folket, Frukta ni inte, var stilla, och se HERRENS frälsning, som han kommer visa er i dag: ty Egyptierna vilka ni har sett i dag, ni skall aldrig någonsin se dem igen.

14 HERREN skall strida för er, och ni skall tiga.

15 Och HERREN sa till Moses, Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn, att de ska vandra vidare:

16 Men lyft du upp din stav, och sträck ut din hand över havet, och dela det: och Israels barn skall vandra mitt igenom havet på torr *mark*.

17 Och jag, se, jag kommer härda Egyptiernas hjärtan, och de skall följa efter dem: och jag kommer skaffa mig ära genom Faraos, och genom hela hans härskara, genom hans vagnar, och genom hans ryttare.

18 Och Egyptierna skall få veta att jag *är* HERREN, när jag har skaffat mig ära genom Faraos, genom hans vagnar, och genom hans ryttare.

19 Och Guds ängel, som gick framför Israels läger, flyttade sig och gick bakom dem; och molnpelaren gick ifrån deras

ansikte, och stod bakom dem:

20 Och den kom emellan Egyptiernas läger och Israels läger; och den var ett moln och ett mörker *för dem*, men den gav ljus om natten *åt Israel*: så att de ena inte kom inpå de andra *under* hela natten.

21 Och Moses sträckte ut sin hand över havet; och HERREN fick havet att gå *tillbaka* genom en stark östanvind hela den natten, och gjorde havet *till torrt land*, och vattnen delades.

22 Och Israels barn gick rakt ner i havet på torr *mark*: och vattnen *var* för dem en vall på deras högra sida, och på deras vänstra.

23 Och Egyptierna jagade, och gick efter dem rakt in i havet, *ja* alla Faraos hästar, hans vagnar, och hans ryttare.

24 Och det skedde, att HERREN under morgonväkten såg på Egyptiernas härskara genom eld- och molnpelaren, och besvärade Egyptiernas härskara,

25 Och tog av hjulen på deras vagnar, så att de körde dem tungt: så att Egyptierna sa, Låt oss fly från Israels ansikte; ty HERREN strider för dem mot Egyptierna.

26 Och HERREN sa till Moses, Sträck ut din hand över havet, att vattnen må vända tillbaka över Egyptierna, på deras vagnar, och på deras ryttare.

27 Och Moses sträckte ut sin hand över havet, och havet återvände till sin styrka då morgonen visade sig; och Egyptierna flydde mot det; och HERREN omstörtade Egyptierna på havets mitt.

28 Och vattnen vände tillbaka, och övertäckte vagnarna, och ryttarna, *och* hela Faraos härskara som kom ner i havet efter dem; inte så mycket som en enda återstod av dem.

29 Men Israels barn vandrade på torr *mark* mitt på havet; och vattnen *var* för dem en vall på deras högra sida, och på deras vänstra.

30 Så räddade HERREN Israel *på* den dagen ut ur Egyptiernas hand; och Israel såg Egyptierna *ligga* döda på

havsstranden.

31 Och Israel såg det stora verk som HERREN gjorde på Egyptierna: och folket fruktade HERREN, och trodde HERREN, och hans tjänare Moses.

Kapitel 15

1 Då sjöng Moses och Israels barn denna sång till HERREN, och talade, sägande, Jag skall sjunga till HERREN, ty härligt har han segrat: hästen och hans ryttare har han kastat i havet.

2 HERREN *är* min styrka och *min* sång, och han har blivit min frälsning: han *är* min Gud, och jag kommer bereda honom en boning; min fars Gud, och jag kommer upphöja honom.

3 HERREN *är* en krigsman: HERREN *är* hans namn.

4 Faraos vagnar och hans härskara har han kastat i havet: också hans utvalda befäl har drunknat i Röda havet.

5 Djupen har övertäckt dem: de sjönk till botten som en sten.

6 Din högra hand, O HERRE, har blivit härlig i kraft: din högra hand, O HERRE, har slagit sönder fienden i bitar.

7 Och i din stora härlighet har du störtat ner dem som reste sig upp mot dig: du sänder ut din vrede, *vilken* förtärde dem såsom strå.

8 Och av dina näsborrars fnysning församlades vattnen, strömmarna stod upprätt såsom en vall, *och* djupen stelnade i havets hjärta.

9 Fienden sa, Jag skall jaga, jag skall hinna ifatt *dem*, jag kommer fördela bytet; min lust skall tillfredsställas på dem; jag skall dra mitt svärd, min hand kommer förgöra dem.

10 Du blåste med din vind, *och* havet övertäckte dem: de sjönk som bly i de väldiga vattnen.

11 Vem *är* dig lik, O HERRE, bland gudarna? Vem *är* dig lik, härlig i helighet, fruktansvärd *under* lovpris, görande

under?

12 Du sträckte ut din högra hand, *och* jorden slukade dem.

13 Du har i din barmhärtighet fört ut det folk *som* du har återlöst: du har i din styrka hämtat *dem* till din heliga boning.

14 Folket skall höra, *och* räddslas: Palestinas invånare skall gripas av ångest.

15 Då skall Edoms furstar häpna; Moabs mäktiga män, bävan skall gripa dem; alla Kanaans invånare skall smälta bort.

16 Frukten och skräck skall falla över dem; av din arms storhet skall de bli stilla såsom sten; till dess ditt folk ska passera, O HERRE, tills det folk *som* du har köpt ska passera.

17 Du skall hämta in dem, och plantera dem på din arvedels berg, *på* den plats, O HERRE, *som* du har ordnat för dig att bo på, *i* den Helgedom, O Herre, *som* dina händer har upprättat.

18 HERREN skall regera i all evighet.

19 Ty Faraos häst for ner med hans vagnar och med hans ryttare i havet, och HERREN vände tillbaka havets vatten över dem; men Israels barn gick på torr *mark* på havets mitt.

20 Och Miriam, profetissan, Aarons syster, tog en tamburin i sin hand; och alla kvinnorna gick ut efter henne med tamburiner och med dans.

21 Och Miriam svarade dem, Sjung ni till HERREN, ty härligt har han segrat; hästen och hans ryttare har han kastat i havet.

22 Så Moses förde Israel från Röda havet, och de gick ut in till Shurs ödemark; och de gick *i* tre dagar i ödemarken, och fann inget vatten.

23 Och när de kom till Marah, kunde de inte dricka av Marahs vatten, ty det *var* bittert: därför kallades dess namn Marah.

24 Och folket knotade mot Moses, sägande, Vad skall vi dricka?

25 Och han ropade till HERREN; och HERREN visade honom ett träd, *vilket* när han hade kastat *det* i vattnen, vattnen

blev sött: där gjorde han för dem en förordning och en föreskrift, och där satte han dem på prov,

26 Och sa, Om du noga ska ge akt på HERREN din Guds röst, och ska göra det som är rätt i hans åsyn, och ska ge öra till hans bud, och hålla fast vid alla hans stadgar, kommer jag inte lägga någon av dessa sjukdomar på dig, vilka jag har lagt på Egyptierna: ty jag *är* HERREN som helar dig.

27 Och de kom till Elim, där *fanns* tolv vattenkällor, och sjuttio palmträd: och de slog läger där vid vattnen.

Kapitel 16

1 Och de färdades från Elim, och hela Israels barns församling kom till Sins ödemark, som *ligger* mellan Elim och Sinai, på den andra månadens femtonde dag efter deras uttåg ur Egyptens land.

2 Och hela Israels barns församling knotade mot Moses och Aaron i ödemarken:

3 Och Israels barn sa till dem, Gud give att vi hade fått dö av HERRENS hand i Egyptens land, då vi satt vid köttgrytorna, då vi åt bröd till mättnad; ty ni har fört ut oss in i denna ödemark, till att ta livet av hela denna skara genom hungersnöd.

4 Då sa HERREN till Moses, Se, jag kommer regna bröd från himlen för er; och folket skall gå ut och samla in en viss mängd varje dag, att jag må sätta dem på prov, huruvida de ska vandra i min lag, eller inte.

5 Och det skall ske, att de på den sjätte dagen skall bereda *det* som de ska hämta in; och det skall vara dubbelt så mycket som de dagligen samlar in.

6 Och Moses och Aaron sa till alla Israels barn, I kväll, då skall ni veta att HERREN har hämtat ut er ifrån Egyptens land:

7 Och på morgonen, då skall ni se HERRENS härlighet; ty han hör ert knot mot HERREN: och vad *är* vi, att ni skulle

knota mot oss?

8 Och Moses sa, *Detta skall ske*, när HERREN i afton skall giva er kött att äta, och på morgonen bröd till mättnad; ty HERREN hör ert knot som ni knotar mot honom: och vad *är* vi? Ert knot *är* inte mot oss, utan mot HERREN.

9 Och Moses talade till Aaron, Säg till hela Israels barns församling, Träd fram inför HERREN: ty han har hört ert knot.

10 Och det skedde, medan Aaron talade till hela Israels barns församling, att de tittade mot ödemarken, och, se, HERRENS härlighet visade sig i molnet.

11 Och HERREN talade till Moses, sägande,

12 Jag har hört Israels barns knot: tala till dem, sägande, I kväll skall ni äta kött, och på morgonen skall ni bli mätta av bröd; och ni skall veta att jag *är* HERREN er Gud.

13 Och det skedde, att på kvällen kom vaktlar upp, och täckte lägret: och på morgonen låg daggen runt omkring härskaran.

14 Och då daggen som låg hade försvunnit upp, se, *då* låg över ödemarkens yta en rund liten sak på marken, smått såsom rimfrost.

15 Och när Israels barn såg *det*, sa de till varann, Det *är* manna: ty de visste inte vad det *var*. Och Moses sa till dem, Detta *är* det bröd som HERREN har givit er att äta.

16 Detta *är* det som HERREN har befallt, Samla var man in av det efter hans ätande, en omer för var man, *efter* antalet av ert husfolk; tag ni var man för *dem* som *han har* i sina tält.

17 Och Israels barn gjorde så, och samlade in, somliga mer, somliga mindre.

18 Och när de mätte upp *det* med en omer, hade han som samlade in mycket inget över, och han som samlade in lite saknade inget; de samlade var man in efter sitt ätande.

19 Och Moses sa, Låt ingen man lämna

kvar av det till morgonen.

20 Dock gav de inte akt på Moses; utan somliga av dem lämnade kvar av det till morgonen, och det frambringade maskar, och stank: och Moses var vred på dem.

21 Och de samlade in det varje morgon, var man efter hans ätande: och då solen blev het, smälte det bort.

22 Och det skedde, *att* på den sjätte dagen samlade de in dubbelt så mycket bröd, två omer för en *man*: och alla församlingens ledare kom och berättade för Moses.

23 Och han sa till dem, Detta *är det* som HERREN har sagt, I morgon *är det* den heliga sabbatsvilan för HERREN: baka *det* som ni ska baka *i dag*, och koka vad ni ska koka; och det som blir över skall ni spara åt er till att förvaras till morgonen.

24 Och de sparade det till morgonen, såsom Moses befallde: och det stank inte, ej heller var det någon mask däri.

25 Och Moses sa, Ät det i dag; ty i dag *är* en sabbat för HERREN: i dag skall ni inte finna det på fältet.

26 I sex dagar skall ni samla in det; men på den sjunde dagen, *som är* sabbaten, på den skall det inte finnas något.

27 Och det skedde, *att somliga* av folket gick ut på den sjunde dagen för att samla in, och de fann inget.

28 Och HERREN sa till Moses, Hur länge ska ni vägra att hålla fast vid mina bud och mina lagar?

29 Se, eftersom HERREN har givit er sabbaten, därför ger han er två dagars bröd på den sjätte dagen; stanna ni var man på sin plats, låt ingen man gå bort från sin plats på den sjunde dagen.

30 Så folket vilade på den sjunde dagen.

31 Och Israels hus kallade dess namn Manna: och det *var* likt korianderfrö, vitt; och dess smak *var* som tunna kakor *gjorda* med honung.

32 Och Moses sa, Detta *är* det som HERREN befäller, Fyll en omer av det till att förvaras för era generationer; att de må se det bröd varmed jag har matat er i

ödemarken, då jag hämtade ut er från Egyptens land.

33 Och Moses sa till Aaron, Tag ett kärl, och lägg en hel omer manna däri, och ställ det inför HERREN, till att förvaras för era generationer.

34 Såsom HERREN befalldes Moses, så ställde Aaron det inför Vittnesbördet, till att förvaras.

35 Och Israels barn åt manna *under* fyrtio år, tills de kom till ett bebott land; de åt manna, tills de kom till Kanaans lands gräns.

36 Nu *är* en omer en tiondels efah.

Kapitel 17

1 Och hela Israels barns församling färdades från Sins ödemark, enligt deras resor, enligt HERRENS bud, och slog läger i Refidim: och *det fanns* inget vatten för folket att dricka.

2 Därför bråkade folket med Moses, och sa, Ge oss vatten att vi må dricka. Och Moses sa till dem, Varför ska ni bråka med mig? Varför ska ni fresta HERREN?

3 Och folket törstade efter vatten där; och folket knotade mot Moses, och sa, Varför detta *att* du har fört upp oss ur Egypten, för att ta död på oss och våra barn och vår boskap genom törst?

4 Och Moses ropade till HERREN, sägande, Vad skall jag göra för detta folk? De är nästan redo att stena mig.

5 Och HERREN sa till Moses, Gå fram framför folket, och tag med dig *några* av Israels äldste; och din stav, som du slog floden med, tag *den* i din hand, och gå.

6 Se, jag kommer stå framför dig där på klippan i Horeb; och du skall slå på klippan, och det skall komma vatten ur den, att folket må dricka. Och Moses gjorde så i Israels äldstes åsyn.

7 Och han kallade platsens namn Massah, och Meribah, på grund av Israels barns bråkande, och eftersom de frestade HERREN, sägande, Är HERREN bland

oss, eller inte?

8 Sedan kom Amalek, och stred mot Israel i Refidim.

9 Och Moses sa till Joshua, Välj ut män åt oss, och gå ut, *och* strid mot Amalek: i morgon kommer jag stå på bergets höjd med Guds stav i min hand.

10 Så Joshua gjorde såsom Moses hade sagt till honom, och stred mot Amalek: och Moses, Aaron, och Hur gick upp till bergets höjd.

11 Och det skedde, då Moses höll upp sin hand, att Israel segrade: och då han sänkte ner sin hand, Amalek segrade.

12 Men Moses händer *var* tunga; och de tog en sten, och lade *den* under honom, och han satt därpå; och Aaron och Hur höll upp hans händer, den ene på ena sidan, och den andre på andra sidan; och hans händer var stadiga till solens nedgång.

13 Och Joshua besegrade Amalek och hans folk med svärdets egg.

14 Och HERREN sa till Moses, Skriv detta i en bok *till* hågkomst, och återberätta *det* inför Joshuas öron: ty jag kommer fullständigt utplåna Amaleks minne från under himlen.

15 Och Moses byggde ett altare, och kallade dess namn Jehovahnissi:

16 Ty han sa, Eftersom HERREN har svurit *att* HERREN *kommer hålla* krig mot Amalek från generation till generation.

Kapitel 18

1 När Jethro, Midians präst, Moses svärfar, hörde om allt som Gud hade gjort för Moses, och för sitt folk Israel, *och* att HERREN hade hämtat ut Israel ur Egypten;

2 Då tog Jethro, Moses svärfar, Zipporah, Moses hustru, efter *att* han hade sänt tillbaka henne,

3 Och hennes två söner; av vilka namnet på den ene *var* Gershom; ty han sa, Jag

har varit en främling i ett främmande land:

4 Och namnet på den andre *var* Eliezer; ty min fars Gud, *sa han, var* min hjälp, och räddade mig från Faraos svärd:

5 Och Jethro, Moses svärfar, kom till Moses i ödemarken med hans söner och hans hustru, där han hade slagit läger vid Guds berg:

6 Och han sa till Moses, Jag din svärfar Jethro har kommit till dig, och din hustru, och hennes två söner med henne.

7 Och Moses gick ut för att möta sin svärfar, och bugade sig, och kysste honom; och de frågade varandra om *den andres* tillstånd; och de kom in till tältet.

8 Och Moses berättade för sin svärfar allt som HERREN hade gjort med Faraos och med Egyptierna för Israels skull, *och om* all den vedermöda som hade kommit över dem på vägen, och *hur* HERREN räddade dem.

9 Och Jethro gladde sig över all den godhet som HERREN hade visat mot Israel, som han hade räddat ut ur Egyptiernas hand.

10 Och Jethro sa, Välsignad *vare* HERREN, som har räddat er ur Egyptiernas hand, och ur Faraos hand, som har räddat folket undan Egyptiernas hand.

11 Nu vet jag att HERREN *är* större än alla gudar: ty i den sak i vilken de handlade i stolthet *var han* över dem.

12 Och Jethro, Moses svärfar, frambar ett brännoffer och offer till Gud: och Aaron kom, och alla Israels äldste, för att äta bröd med Moses svärfar inför Gud.

13 Och det skedde nästa dag, att Moses satte sig för att döma folket: och folket stod vid Moses från morgonen till kvällen.

14 Och då Moses svärfar såg allt som han gjorde åt folket, sa han, Vad *är* denna sak som du gör åt folket? Varför sitter du själv ensam, och allt folket stående vid dig från morgon till kväll?

15 Och Moses sa till sin svärfar, Eftersom folket kommer till mig för att fråga Gud:

16 När de har en sak, kommer de till mig; och jag dömer mellan en man och hans nästa, och jag låter *dem* veta Guds förordningar, och hans lagar.

17 Och Moses svärfar sa till honom, Detta som du gör *är* inte bra.

18 Du kommer sannerligen att trötta ut dig, både du, och detta folk som *är* hos dig: ty detta *är* för tungt för dig; du klarar inte av att göra det själv på egen hand.

19 Lyssna nu till min röst, Jag skall ge dig råd, och Gud skall vara med dig: Var du för folket gentemot Gud, att du må föra ärendena till Gud:

20 Och du skall undervisa dem förordningar och lagar, och skall visa dem den väg på vilken de måste vandra, och den uppgift som de måste göra.

21 Dessutom skall du förse ur allt folket dugliga män, sådana som fruktar Gud, sannfärdiga män, hatande penninglystnad; och sätta *sådana* över dem, *att vara* huvudmän över tusental, *och* huvudmän över hundratal, huvudmän över femtiotal, och huvudmän över tiotal.

22 Och låt dem i alla lägen döma folket: och det skall vara *så, att* varje stor sak skall de föra vidare till dig, men varje liten sak skall de *själva* döma: på så sätt skall det bli lättare för dig, och de skall bära *denna börda* tillsammans med dig.

23 Om du skall göra detta, och *om* Gud skall befalla dig *så*, då skall du klara av att bestå, och allt detta folk skall också gå till sin plats i frid.

24 Så Moses lyssnade till sin svärfars röst, och gjorde allt som han hade sagt.

25 Och Moses valde ut dugliga män ur hela Israel, och gjorde dem *till* huvudmän över folket, huvudmän över tusental, huvudmän över hundratal, huvudmän över femtiotal, och huvudmän över tiotal.

26 Och de dömde folket i alla stunder: de svåra ärendena förde de vidare till Moses, men varje liten sak dömde de själva.

27 Och Moses lät sin svärfar ge sig av; och han gick sin väg in till sitt eget land.

Kapitel 19

1 I den tredje månaden, då Israels barn hade dragit ut ur Egyptens land, på samma dag kom de *in till* Sinais ödemark.

2 Ty de hade gett sig av från Refidim, och hade kommit *till* Sinais öken, och hade slagit upp läger i ödemarken; och Israel lägrade sig där framför berget.

3 Och Moses gick upp till Gud, och HERREN kallade på honom från berget, sägande, Så skall du tala till Jakobs hus, och säg till Israels barn;

4 Ni har sett vad jag gjorde med Egyptierna, och *hur* jag bar er på örningar, och hämtade er till mig.

5 Därför, om ni nu i sanning skall lyda min röst, och hålla fast vid mitt förbund, då skall ni vara en säregen skatt för mig över alla folk: ty hela jorden *är* min:

6 Och ni skall för mig vara ett rike av präster, och en helig nation. Dessa *är* de ord vilka du skall tala till Israels barn.

7 Och Moses kom och kallade efter folkets äldste, och lade inför deras ansikten fram alla dessa ord som HERREN befalle honom.

8 Och allt folket svarade tillsammans, och sa, Allt som HERREN har talat kommer vi göra. Och Moses återvände till HERREN *med* folkets ord.

9 Och HERREN sa till Moses, Se, jag ska komma till dig i ett tjockt moln, att folket må höra när jag ska tala med dig, och tro dig för evigt. Och Moses berättade folkets ord för HERREN.

10 Och HERREN sa till Moses, Gå till folket, och helga dem i dag och i morgon, och låt dem tvätta sina kläder,

11 Och var redo den tredje dagen: ty på den tredje dagen kommer HERREN komma ner på Sinaiberget i hela folkets åsyn.

12 Och du skall sätta ut gränser för folket

runt omkring, sägande, Akta er, *att ni inte* ska gå upp i berget, eller röra vid dess fot: vem som än rör vid berget skall sannerligen dödas.

13 Inte en hand skall röra vid det, utan han skall sannerligen stenas, eller genomborras; vare sig djur eller människa, skall det inte leva: när basunen ljuder ut, skall de komma upp till berget.

14 Och Moses gick ner från berget till folket, och helgade folket; och de tvättade sina kläder.

15 Och han sa till folket, Var redo för den tredje dagen: närma er inte till *era* hustrur.

16 Och det skedde på morgonen den tredje dagen, att det kom dunder och blixtar, och ett tjockt moln över berget, och basunens ljud överskridande högt; så att allt folket som *var* i lägret bävade.

17 Och Moses förde ut folket ur lägret för att möta Gud; och de stod vid bergets nedre del.

18 Och Sinaiberget låg helt i rök, eftersom HERREN steg ner på det i eld: och dess rök steg upp såsom röken från en smältugn, och hela berget skakade väldeliga.

19 Och när ljudet från basunen ljöd ut, och blev högre och högre, talade Moses, och Gud svarade honom med en röst.

20 Och HERREN kom ner över Sinaiberget, på bergets topp: och HERREN kallade *upp* Moses till bergets topp; och Moses gick upp.

21 Och HERREN sa till Moses, Gå ner, befall folket, att de inte ska bryta sig genom till HERREN för att titta, och många av dem ska förgås.

22 Och låt också prästerna, som ska komma nära HERREN, helga sig, att inte HERREN ska bryta fram över dem.

23 Och Moses sa till HERREN, Folket kan inte stiga upp på Sinaiberget: ty du befalle oss, sägande, Sätt ut gränser runt berget, och helga det.

24 Och HERREN sa till honom, Undan,

ta dig ner, och du skall komma upp, du, och Aaron med dig: men låt inte prästerna och folket bryta sig genom för att komma upp till HERREN, att han inte ska bryta fram över dem.

25 Så Moses gick ner till folket, och talade till dem.

Kapitel 20

1 Och Gud talade alla dessa ord, sägande,
2 Jag *är* HERREN din Gud, som har hämtat ut dig ur Egyptens land, ur trälldomshuset.

3 Du skall inga andra gudar ha inför mig.

4 Du skall inte göra dig någon avgudabild, eller någon likhet *av något* som *finns* i himlen ovan, eller som *finns* på jorden under, eller som *finns* i vattnet under jorden:

5 Du skall inte böja dig ner för dem, eller tjäna dem: ty jag HERREN din Gud *är* en avundsjuk Gud, hemsökande fädernas ondska på barnen till den tredje och fjärde *generationen* hos dem som hatar mig;

6 Och visande barmhärtighet mot tusentals av dem som älskar mig, och håller fast vid mina befallningar.

7 Du skall inte missbruka HERREN din Guds namn; ty HERREN kommer inte hålla honom för oskyldig som missbrukar hans namn.

8 Kom ihåg sabbatsdagen, att helga den.

9 Sex dagar skall du arbeta, och göra allt ditt arbete:

10 Men den sjunde dagen *är* HERREN din Guds sabbat: *på den* skall du inte göra något arbete, *inte* du, eller din son, eller din dotter, din tjänare, eller din tjänarinna, eller din boskap, eller din främling som *är* inom dina portar:

11 Ty *på* sex dagar gjorde HERREN himmel och jord, havet, och allt som i dem *är*, och vilade den sjunde dagen: därför välsignade HERREN sabbatsdagen, och helgade den.

12 Hedra din far och din mor: att dina

dagar må förlängas i det land som HERREN din Gud skänker dig.

13 Du skall inte mörda.

14 Du skall inte begå äktenskapsbrott.

15 Du skall inte stjäla.

16 Du skall inte bära falskt vittnesmål mot din nästa.

17 Du skall inte åtrå din nästas hus, du skall inte åtrå din nästas hustru, eller hans tjänare, eller hans tjänarinna, eller hans oxe, eller hans åsna, eller något annat som *tillhör* din nästa.

18 Och allt folket såg dundren, och blixterna, och basunens ljud, och berget rykande: och när folket såg *det*, avlägsnade de sig, och stod på långt avstånd.

19 Och de sa till Moses, Tala du med oss, och vi skall höra: men låt inte Gud tala med oss, att vi inte ska dö.

20 Och Moses sa till folket, Frukta inte: ty Gud har kommit för att pröva er, och för att hans fruktan må vara inför era ansikten, att ni inte ska synda.

21 Och folket stod på avstånd, och Moses närmade sig det tjocka mörkret där Gud *var*.

22 Och HERREN sa till Moses, Så skall du säga till Israels barn, Ni har sett att jag har talat med er från himlen.

23 Ni skall inte göra jämte mig gudar av silver, ej heller skall ni göra er gudar av guld.

24 Ett altare av jord skall du göra åt mig, och skall offra dina brännoffer därpå, och dina tacksägelseoffer, dina får, och dina oxar: på alla platser där jag ska uppteckna mitt namn kommer jag komma till dig, och jag kommer välsigna dig.

25 Och om du ska göra mig ett altare av sten, skall du inte bygga det av huggen sten: ty om du ska lyfta ditt verktyg på det, har du vanhelgat det.

26 Ej heller skall du gå upp till mitt altare på trappsteg, att inte din nakenhet blottas på det.

Kapitel 21

1 Dessa är nu de domslut som du skall ställa fram inför dem.
2 Om du ska köpa en Hebreisk tjänare, skall han tjäna *i* sex år: och i det sjunde skall han för intet gå fri.
3 Om han kom in själv, skall han gå ut själv: om han var gift, då skall hans hustru gå ut med honom.
4 Om hans herre har givit honom en hustru, och hon har fött honom söner eller döttrar; skall hustrun och hennes barn vara hennes herres, och han skall gå ut själv.
5 Och om tjänaren rakt skall säga, Jag älskar min herre, min hustru, och mina barn; jag vill inte gå fri:
6 Då skall hans herre hämta honom till domarna; han skall också hämta honom till dörren, eller till dörrposten; och hans herre skall genomborra hans öra med en syl; och han skall tjäna honom för evigt.
7 Och om en man ska sälja sin dotter till att vara en tjänarinna, skall hon inte gå *fri* såsom de manliga tjänarna gå *fria*.
8 Om hon inte ska behaga sin herre, som har trolovat henne till sig, då skall han låta henne bli friköpt: han skall inte ha makt att sälja henne till en främmande nation, med tanke på att han har handlat svekfullt mot henne.
9 Och om han har trolovat henne till sin son, skall han handla med henne enligt det som gäller för döttrar.
10 Om han ska ta honom ytterligare en hustru; skall han inte inskränka på hennes mat, hennes kläder, eller hennes äktenskapliga rätt.
11 Och om han inte ska göra dessa tre *ting* för henne, då skall hon utan pengar gå fri.
12 Han som slår en man, så att han dör, skall sannerligen dödas.
13 Och om en man inte ska ha lurpassat, utan Gud ska ha överlämnat honom i hans hand; då kommer jag tillsätta dig en plats dit han skall fly.

14 Men om en man skamlöst ska komma över sin nästa, för att med slughet döda honom; skall du ta honom från mitt altare, att han må dö.
15 Och han som slår sin far, eller sin mor, skall sannerligen dödas.
16 Och han som stjälar en man, och säljer honom, eller om han ska bli funnen i hans hand, han skall sannerligen dödas.
17 Och han som förbannar sin far, eller sin mor, skall sannerligen dödas.
18 Och om män ska bråka, och en ska slå den andre med en sten, eller med sin knutna näve, och han inte ska dö, men ska bli sängliggande:
19 Om han åter ska resa sig, och vandra utomhus med sin stav, då skall han som slog honom gå fri: han skall endast betala för hans tidsförlust, och skall se till så att han blir fullständigt helad.
20 Och om en man ska slå sin tjänare, eller sin tjänarinna, med en stav, och han dör under hans hand; skall han sannerligen straffas.
21 Dock, om han ska kvarvara en dag eller två, skall han inte straffas: ty han är hans pengar.
22 Om män ska bråka, och skada en gravid kvinna, så att hennes *livmoders* frukt ska komma ut *ur henne*, och ändå ingen skada ska ske: skall han sannerligen straffas, efter vad kvinnans make skall ålägga honom; och han skall betala vad domarna *ska fastställa*.
23 Och om någon skada ska ske, då skall du giva liv för liv,
24 Öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,
25 Brännskada för brännskada, sår för sår, märke för märke.
26 Och om en man ska slå till sin tjänares öga, eller sin tjänarinnas öga, så att det fördärvas: skall han låta honom gå fri för hans ögas skull.
27 Och om han ska slå ut sin tjänares tand, eller sin tjänarinnas tand; skall han låta honom gå fri för hans tands skull.

28 Om en ox ska stänga en man eller en kvinna, så att de dör: då skall oxen sannerligen stenas, och hans kött skall inte ätas; men oxens ägare *skall vara* fri från skuld.

29 Men om oxen tidigare hade varit benägen att stängas med sitt horn, och detta hade blivit omvittnat för dess ägare, och han inte hade hållit honom instängd, utan han har dödat en man eller en kvinna; skall oxen stenas, och också hans ägare skall dödas.

30 Om en summa pengar ska åläggas honom, då skall han ge vad som än åläggs honom till lösen för sitt liv.

31 Vare sig han har stängt en son, eller har stängt en dotter, skall det ske med honom enligt denna dom.

32 Om oxen ska stänga en tjänare eller en tjänarinna; skall han ge 30 siklar silver till deras herre, och oxen skall stenas.

33 Och om en man ska öppna upp ett hål, eller om en man ska gräva ett hål, och inte täcker över det, och en ox eller en åsna ska falla däri;

34 *Då* skall den ansvarige för hålet gottgöra *dem*, och ge pengar till deras ägare; och det döda *djuret* skall vara hans.

35 Och om en mans ox ska skada en annans, så att han dör; då skall de sälja den levande oxen, och dela på pengarna för den; och den döda *oxen* skall de också dela på.

36 Eller om det var känt att oxen tidigare har varit benägen att stängas, och hans ägare inte har hållit honom instängd; skall han sannerligen betala oxen för oxen; och den döda *oxen* skall vara hans.

Kapitel 22

1 Om en man ska stjäla en ox, eller ett får, och döda det, eller sälja det; skall han återställa fem oxar för en ox, och fyra får för ett får.

2 Om en tjuv ska bli påkommen görande inbrott, och ska bli slagen att han dör,

skall inget blod *utgjutas* för honom.

3 *Men* om solen hade stigit upp över honom, *skall* blod *utgjutas* för honom; *ty* han skall ge full ersättning; *och* om han inte har något, då skall han bli såld för sin stöld.

4 Om det stulna onekligen ska påträffas levande i hans hand, vare sig det är ox, eller åsna, eller får; skall han återställa *det* dubbelt upp.

5 Om en man ska orsaka att ett fält eller en vingård betas av, och ska släppa lös sin boskap, och ska beta på en annan mans fält; skall han ge ersättning av sitt eget fälts bästa, och av sin egen vingårds bästa.

6 Om en eldsvåda ska bryta ut, och ska fatta tag i törnhäckar, så att sädeskärvarna, eller stående säd, eller fältet, förtärs *av den*; skall han som tände elden sannerligen giva ersättning.

7 Om en man ska lämna över till sin nästa pengar eller saker att förvara, och det ska bli stulet ur mannens hus; om tjuven ska bli funnen, låt honom betala dubbelt upp. 8 Om tjuven inte ska bli funnen, då skall husets herre föras till domarna, *att det må utrönas* huruvida han har lagt sin hand på sin nästas egendom.

9 Ty all slags överträdelse, *vare sig det ska* gälla ox, gälla åsna, gälla får, gälla kläder, eller gälla något annat förlorat ting, som *någon* gör anspråk på att *det* är hans, *då* skall båda parternas sak föras fram inför domarna; *och den* som domarna ska fördöma, han skall betala dubbelt upp till sin nästa.

10 Om en man ska lämna över till sin nästa en åsna, eller en ox, eller ett får, eller något djur, till att förvara; och det dör, eller skadas, eller förs bort, ingen seende *detta*:

11 *Då* skall en HERRENS ed ske mellan dem båda, att han inte har lagt sin hand på sin nästas egendom; och dess ägare skall godta *detta*, och han skall inte ge ersättning.

12 Och om det ska bli stulet från honom,

skall han giva ersättning till dess ägare.
13 Om det slits i stycken, låt honom *då* hämta *det* till vittnesbörd, *och* han skall inte ersätta det som blev ihjälrivet.
14 Och om en man ska låna *något* av sin nästa, och det skadas, eller dör, dess ägare ej *varande* närvarande, skall han sannerligen gottgöra *det*.
15 *Men* om dess ägare *är* närvarande, skall han inte gottgöra *det*: om det *är* hyrt, skall dess hyressumma gälla *som ersättning* för det.
16 Och om en man ska förföra en flicka som inte är trolovad, och ska ligga med henne, skall han sannerligen ge brudpris för henne att vara hans hustru.
17 Om hennes far bestämt ska vägra att giva henne till honom, skall han betala pengar i enlighet med den brudgåva *som gäller* för jungfrur.
18 Du skall inte låta en trollkvinna leva.
19 Vem som än ligger med ett djur skall sannerligen dödas.
20 Han som offerar åt någon gud, än åt HERREN allena, han skall fullständigt förgöras.
21 Du skall varken ansätta en främling, eller förtrycka honom: ty ni var främlingar i Egyptens land.
22 Ni skall inte behandla någon änka illa, eller *något* faderlöst barn.
23 Om du på något sätt ska behandla dem illa, och de knappt ska ropa till mig, kommer jag sannerligen höra deras rop;
24 Och min vrede skall upptändas, och jag kommer döda er med svärdet; och era hustrur skall bli änkor, och era barn faderlösa.
25 Om du ska låna pengar till någon *tillhörande* mitt folk *som är* fattig hos dig, skall du inte vara såsom en ockrare mot honom, ej heller skall du pålägga honom ränta.
26 Om du överhuvudtaget ska ta din nästas klädnad i pant, skall du lämna tillbaka den till honom vid det att solen går ner:

27 För det *är* hans enda täcke, det är hans klädnad för hans hud: vad ska han sova i? Och det skall ske, när han ropar till mig, att jag kommer höra; ty jag *är* nådig.
28 Du skall inte smäda gudarna, ej heller förbanna ditt folks ledare.
29 Du skall inte dröja med *att offra* det första av dina mogna frukter, och av din juice: den förstfödde av dina söner skall du ge till mig.
30 På samma sätt skall du göra med dina oxar, *och* med dina får: *i* sju dagar skall det vara hos sin moder; på den åttonde dagen skall du giva det till mig.
31 Och ni skall vara heliga män för mig: ej heller skall ni äta av något kött *som har blivit* ihjälrivet av djur på fältet; ni skall kasta det åt hundarna.

Kapitel 23

1 Du skall inte sprida ett falskt rykte: ge inte din hand med den onde till att vara ett orättfärdigt vittne.
2 Du skall inte följa med en folkhop till att göra ont; ej heller skall du tala i en rättssak så att *du* böjer dig för hopen så att *rätten* förvrängs:
3 Inte heller skall du vara partisk för en fattig man i hans sak.
4 Om du ska träffa på din fiendes ox eller hans åsna gående vilse, skall du sannerligen föra det tillbaka till honom.
5 Om du ska se hans åsna som hatar dig liggande under sin börda, och skulle avstå från att hjälpa honom, skall du sannerligen hjälpa honom med *det*.
6 Du skall inte förvränga din fattiges dom i hans sak.
7 Håll dig långt borta från en falsk sak; och de oskyldiga och rättfärdiga skall du inte döda: ty jag kommer inte rättfärdiga den onde.
8 Och du skall inte ta emot någon gåva: ty gåvan förblindar den vise, och förvränger den rättfärdiges ord.
9 Du skall också inte förtrycka en

främling: ty ni känner till en främlings hjärta, eftersom ni var främlingar i Egyptens land.

10 Och *i* sex år skall du så ditt land, och skall samla in dess frukt:

11 Men det sjunde *året* skall du låta det vila och ligga stilla; att ditt folks fattiga må äta: och vad de ska lämna kvar ska fältets djur äta. På samma sätt skall du göra med din vingård, *och* med din olivgård.

12 *I* sex dagar skall du göra ditt arbete, och på den sjunde dagen skall du vila: att din oxe och din åsna må vila, och din tjänarinnas son, och främlingen, må bli återhämtade.

13 Och var varsamma i alla *ting* som jag har sagt till er: och nämn inte andra gudars namn, låt det ej heller höras från din mun.

14 Tre gånger om året skall du hålla en högtid till mig.

15 Du skall hålla det osyrade brödets högtid: (du skall äta osyrat bröd *i* sju dagar, såsom jag befalldes dig, på den bestämda tiden i månaden Abib; ty i den kom du ut ur Egypten: och ingen skall visa sig tomhänt inför mig:)

16 Och skördehögtiden, ditt arbetes förstlingsfrukter, som du har sått på fältet: och bärgningshögtiden, vid årets slut, när du har samlat in av ditt arbete från fältet.

17 Tre gånger om året skall alla dina av manligt kön träda fram inför Herren GUD.

18 Du skall inte offra blodet av mitt offer med syrat bröd; inte heller skall fettet av mitt offer lämnas kvar till morgonen.

19 Det första av ditt lands förstlingsfrukter skall du föra in till HERREN din Guds hus. Du skall inte koka en killing i hans mors mjölk.

20 Se, jag sänder en Ängel framför dig, för att bevara dig på vägen, och för att hämta dig till den plats som jag har förberett.

21 Tag dig till vara för honom, och lyd

hans röst, provocera honom inte; ty han kommer inte visa barmhärtighet mot era överträdelser: ty mitt namn *är* i honom.

22 Men om du i sanning ska lyda hans röst, och ska göra allt som jag talar; då kommer jag vara en fiende till dina fiender, och en motståndare till dina motståndare.

23 Ty min Ängel skall gå framför dig, och föra in dig till Amoriterna, och Hittiterna, och Perizziterna, och Kanaaniterna, Hiviterna, och Jebusiterna: och jag kommer hugga bort dem.

24 Du skall inte böja dig ner för deras gudar, eller tjäna dem, eller göra efter deras gärningar: utan du skall fullständigt omstörta dem, och helt och hållet riva ner deras avbilder.

25 Och ni skall tjäna HERREN er Gud, och han skall välsigna ditt bröd, och ditt vatten; och jag kommer ta undan sjukdom ifrån dig.

26 Inget skall få missfall, eller vara ofruktsamt, i ditt land: jag kommer fylla dina dagars antal.

27 Jag kommer sända min fruktan framför dig, och kommer förgöra alla de folk som du skall komma till, och jag kommer få alla dina fiender att vända sina ryggar för dig.

28 Och jag kommer sända getingar framför dig, som skall driva ut Hiviterna, Kanaaniterna, och Hittiten, från ditt ansikte.

29 Jag kommer inte driva ut dem från ditt ansikte på ett år; att inte landet ska bli öde, och fältets djur ska föröka sig emot dig.

30 Jag kommer driva ut dem från ditt ansikte lite i taget, tills du har förökats, och ska ärva landet.

31 Och jag kommer fastställa din gräns från Röda havet ända till Filisteernas hav, och från öknen till floden: ty jag kommer giva landets invånare i er hand; och du skall driva ut dem framför dig.

32 Du skall inte sluta något förbund med

dem, eller med deras gudar.

33 De skall inte bo i ditt land, att de inte ska få dig att synda mot mig: ty om du ska tjäna deras gudar, kommer det sannerligen vara en snara för dig.

Kapitel 24

1 Och han sa till Moses, Kom upp till HERREN, du, och Aaron, Nadab, och Abihu, och sjuttio av Israels äldste; och tillbe ni på avstånd.

2 Och endast Moses skall närma sig HERREN: men de skall inte närma sig; ej heller skall folket gå upp med honom.

3 Och Moses kom och berättade för folket alla HERRENS ord, och alla domslut: och allt folket svarade med en röst, och sa, Alla de ord som HERREN har sagt skall vi göra.

4 Och Moses skrev ner alla HERRENS ord, och steg upp tidigt på morgonen, och byggde ett altare nedanför bergshöjden, och tolv pelare, efter Israels tolv stammar.

5 Och han sände unga män av Israels barn, vilka bar fram brännoffer, och offrade tjurar som tacksägelseoffer till HERREN.

6 Och Moses tog hälften av blodet, och hällde *det* i skålar; och *den andra* hälften av blodet stänkte han på altaret.

7 Och han tog förbundets bok, och läste inför folkets öron: och de sa, Allt som HERREN har sagt skall vi göra, och lyda.

8 Och Moses tog blodet, och stänkte *det* på folket, och sa, Se förbundets blod, vilket HERREN har slutit med er enligt alla dessa ord.

9 Sedan gick Moses, och Aaron, Nadab, och Abihu, och sjuttio av Israels äldste upp:

10 Och de såg Israels Gud: och under hans fötter *var* såsom ett stenlagt arbete av safirsten, och såsom själva himlen i *sin* klarhet.

11 Och han lade inte sin hand på Israels barns ädla: också de såg Gud, och åt och

drack.

12 Och HERREN sa till Moses, Kom upp till mig på berget, och var där: och jag kommer giva dig stentavlor, och en lag, och bud som jag har skrivit; att du må undervisa dem.

13 Och Moses stod upp, och hans tjänare Joshua: och Moses gick upp på Guds berg.

14 Och han sa till de äldste, Vänta kvar här på oss, tills vi ska komma tillbaka till er: och, se, Aaron och Hur är med er: om någon man ska ha någon sak att anföra, låt honom komma till dem.

15 Och Moses gick upp i berget, och ett moln täckte berget.

16 Och HERRENS härlighet vistades på Sinaiberget, och molnet täckte det *i* sex dagar: och den sjunde dagen kallade han på Moses mitt ifrån molnet.

17 Och åsynen av HERRENS härlighet på bergstoppen *var* som förtärande eld inför Israels barns ögon.

18 Och Moses gick in mitt i molnet, och tog sig upp i berget: och Moses var på berget *i* fyrtio dagar och fyrtio nätter.

Kapitel 25

1 Och HERREN talade till Moses, sägande,

2 Säg till Israels barn, att de ska hämta mig en offergåva: av var man som ger den av ett villigt hjärta skall ni ta emot min offergåva.

3 Och detta *är* den offergåva som ni skall ta emot av dem; guld, och silver, och mässing,

4 Och blått, och purpur, och scharlakansrött, och fint linnetyg, och *gethår*,

5 Och rödfärgade baggskinn, och tahasskinn, och akacieträ,

6 Olja för ljusstaken, kryddor för smörjelseoljan, och för den välluktande rökelsen,

7 Onyxstenar, och stenar till att sättas i

efoden, och på bröstskölden.

8 Och låt dem göra mig en helgedom; att jag må bo bland dem.

9 Enligt allt som jag ska visa dig, *enligt* tabernaklets förebild, och alla dess tillbehörs förebild, ja så skall ni göra *den*.

10 Och de skall göra en ark av akacieträ: dess längd *skall vara* två och en halv aln, och dess bredd en och en halv aln, och dess höjd en och en halv aln.

11 Och du skall överdra den med rent guld, *på* insidan och utsidan skall du överdra den, och skall göra en kant av guld ovan den runt.

12 Och du skall gjuta fyra guldringar till den, och sätta *dem* i dess fyra hörn; och två ringar skall *finnas* på dess ena sida, och två ringar på dess andra sida.

13 Och du skall göra stänger *av* akacieträ, och överdra dem med guld.

14 Och du skall sätta stängerna i ringarna på arkens sidor, att arken må bäras med dem.

15 Stängerna skall vara kvar i arkens ringar: de skall inte tas bort från den.

16 Och in i arken skall du lägga vittnesbördet som jag skall giva dig.

17 Och du skall göra en barmhärtighetsstol *av* rent guld: dess längd *skall vara* två och en halv aln, och dess bredd en och en halv aln.

18 Och du skall göra två guldkeruber, *av* hamrat arbete skall du göra dem, i barmhärtighetsstolens två ändar.

19 Och gör en kerub på den ena änden, och den andre keruben på den andra änden: *ja* av barmhärtighetsstolen skall ni göra keruberna på dess två ändar.

20 Och keruberna skall sträcka ut *sina* vingar uppåt, övertäckande barmhärtighetsstolen med sina vingar, och deras ansikten *skall titta* mot varann; mot barmhärtighetsstolen skall kerubernas ansikten vara *vända*.

21 Och du skall sätta barmhärtighetsstolen ovanpå arken; och i arken skall du lägga vittnesbördet som jag

skall giva dig.

22 Och där kommer jag möta dig, och jag kommer samtala med dig ovanifrån barmhärtighetsstolen, ifrån *platsen* mellan de två keruberna vilka *är* över vittnesbördets ark, om alla *ting* som jag kommer giva dig i bud till Israels barn.

23 Du skall också göra ett bord *av* akacieträ: dess längd *skall vara* två alnar, och dess bredd en aln, och dess höjd en och en halv aln.

24 Och du skall överdra det med rent guld, och göra en kant av guld till det runtom.

25 Och du skall göra en handsbred list runt det, och du skall göra en gyllene kant till dess list runtom.

26 Och du skall göra fyra guldringar för det, och sätta ringarna i de fyra hörnen som *är* vid dess fyra ben.

27 Invid listen skall ringarna sitta som hållare för stängerna till att bära bordet.

28 Och du skall göra stängerna *av* akacieträ, och överdra dem med guld, att bordet må bäras med dem.

29 Och du skall göra dess fat, och dess skedar, och dess behållare, och dess skålar, att täcka *det* med dem: *av* rent guld skall du göra dem.

30 Och du skall alltid ställa fram skådebröd på bordet inför mig.

31 Och du skall göra en ljusstake *av* rent guld: *av* hamrat arbete skall ljusstaken göras: dess skaft, och dess grenar, dess skålar, dess knoppar, och dess blommor, skall vara av samma *stycke*.

32 Och sex grenar skall gå ut från dess sidor; tre av ljusstakens grenar från den ena sidan, och tre av ljusstakens grenar från den andra sidan:

33 Tre skålar formade som mandlar, *med* en knopp och en blomma på en gren; och tre skålar formade som mandlar på den andra grenen, *med* en knopp och en blomma: sålunda för de sex grenar som går ut från ljusstaken.

34 Och på ljusstaken *skall vara* fyra

skålar formade som mandlar, *med* sina knoppar och sina blommor.

35 Och *det skall vara* en knopp under två grenar av samma *stycke*, och en knopp under två grenar av samma *stycke*, och en knopp under två grenar av samma *stycke*, enligt de sex grenar som går ut från ljusstaken.

36 Deras knoppar och deras grenar skall vara av samma *stycke*: *det skall alltsammans vara* ett hamrat arbete av rent guld.

37 Och du skall göra dess sju lampor: och de skall tända dess lampor, att de må kasta sitt sken framför den.

38 Och dess *lamptänger*, och dess brickor, *skall vara av* rent guld.

39 Av en talent rent guld skall han göra den, med alla dessa tillbehör.

40 Och se till att du ska göra dem efter deras förebild, som blev visad för dig på berget.

Kapitel 26

1 Dessutom skall du göra tabernaklet *med* tio skynken av tvinnat fint linnetyg, och blått, och purpur, och scharlakansrött: på konstnärligt vis *med* keruber skall du göra dem.

2 Längden för ett skynke *skall vara* 28 alnar, och bredden för ett skynke 4 alnar: och alla skynkena skall ha ett och samma mått.

3 De fem skynkena skall sammanfogas med varann; och de *andra* fem skynkena *skall* sammanfogas med varann.

4 Och du skall göra öglor av blått i kanten av skynket, ifrån ytterst vid sammanfogningen; och likaså skall du göra på den yttersta kanten av *det andra* skynket, på det andra sammanfogade *stycket*.

5 Du skall göra femtio öglor på ena skynket, och du skall göra femtio öglor på kanten av det skynke som *tillhör* det andra sammanfogade *stycket*; att öglorna

må fästa vid varandra.

6 Och du skall göra 50 hakar av guld, och sammanfoga skynkena vid hakarna: och det skall vara ett tabernakel.

7 Och du skall göra skynken *av gethår* till att vara en täckelse över tabernaklet: elva skynken skall du göra.

8 Längden för ett skynke *skall vara* 30 alnar, och bredden för ett skynke 4 alnar: och *alla* de elva skynkena *skall vara* av samma mått.

9 Och du skall sammanfoga fem skynken för sig, och sex skynken för sig, och skall lägga dubbel det sjätte skynket på tabernaklets framsida.

10 Och du skall göra 50 öglor på kanten av det skynke *som är* ytterst på det sammanfogade, och 50 öglor på kanten av det andra skynke som sammanfogas.

11 Och du skall göra 50 hakar av mässing, och fästa hakarna i öglorna, och sammanfoga tältet, att det må bli ett.

12 Och återstoden, som återstår av tältets skynken, det halva skynke som återstår, skall hänga ner över tabernaklets baksida.

13 Och en aln på den ena sidan, och en aln på den andra sidan av det som återstår av tältets skynkens längd, det skall hänga ner över tabernaklets sidor på den sidan och på den *andra* sidan, för att övertäcka det.

14 Och du skall göra ett överdrag för tältet *av* rödfärgade baggskinn, och ett överdrag över *av* tahasskinn.

15 Och du skall göra brädor för tabernaklet *av* akacieträ, stående upprätt.

16 Längden för en bräda *skall vara* tio alnar, och bredden för en bräda *skall vara* en och en halv aln.

17 På en bräda *skall det finnas* två pluggar, satta på avstånd mellan varandra: så skall du göra med tabernaklets alla brädor.

18 Och du skall göra brädorna för tabernaklet, 20 brädor på den södra sidan söderut.

19 Och du skall göra 40 silversocklar under de 20 brädorna; två socklar under

en bräda för dess två pluggar, och två socklar under en annan bräda för dess två pluggar.

20 Och för den andra sidan av tabernaklet, på den norra sidan, *skall det vara* 20 brädor:

21 Och deras 40 silversocklar; två socklar under en bräda, och två socklar under en annan bräda.

22 Och för tabernaklets sidor västerut skall du göra sex brädor.

23 Och du skall göra två brädor för tabernaklets hörn på de två sidorna.

24 Och de skall sammanfogas under, och de skall sammanfogas över deras huvuden till en ring: så skall det vara för dem båda; de skall vara till de två hörnen.

25 Och de skall vara åtta brädor, och deras silversocklar, sexton socklar; två socklar under en bräda, och två socklar under en annan bräda.

26 Och du skall göra tvärstänger *av* akacieträ; fem *stycken* till brädorna för den ena sidan av tabernaklet,

27 Och fem tvärstänger till brädorna för den andra sidan av tabernaklet, och fem tvärstänger till brädorna för tabernaklets sida, för de två sidorna västerut.

28 Och den mellersta tvärstängen, på mitten av brädorna, skall gå från ände till ände.

29 Och du skall överdra brädorna med guld, och göra deras guldringar *till* hållare för tvärstängerna: och du skall överdra tvärstängerna med guld.

30 Och du skall resa upp tabernaklet på det sättet som visades dig på berget.

31 Och du skall göra en förlåt *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg av konstarbete: med keruber *på* skall den göras:

32 Och du skall hänga den på fyra pelare *av* akacieträ, överdragna med guld: deras krokare *skall vara av* guld, över de fyra socklarna *av* silver.

33 Och du skall hänga upp förlåten under hakarna, att du dit, innanför förlåten, må

hämta in vittnesbördets ark: och förlåten skall för dig avskilja mellan den heliga *platsen* och det allra heligaste.

34 Och du skall ställa barmhärtighetsstolen på vittnesbördets ark *inne* i det allra heligaste.

35 Och du skall ställa bordet utanför förlåten, och ljusstaken mittemot bordet på tabernaklets sida söderut: och du skall ställa bordet på den norra sidan.

36 Och du skall göra ett förhänge för tältets ingång, *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg, gjort genom syarbete.

37 Och för förhänget skall du göra fem pelare *av* akacieträ, och överdra dem med guld, *och* deras krokare *skall vara av* guld: och för dem skall du gjuta fem mässingsocklar.

Kapitel 27

1 Och du skall göra ett altare *av* akacieträ, fem alnar långt, och fem alnar brett; altaret skall vara kvadratisk: och dess höjd *skall vara* tre alnar.

2 Och du skall göra dess horn vid dess fyra hörn: dess horn skall vara *av* samma *stycke*: och du skall överdra det med mässing.

3 Och du skall göra dess kärl till att samla upp askan från det, och dess skyfflar, och dess skålar, och dess gafflar, och dess eldpannor: alla dess tillbehör skall du göra *av* mässing.

4 Och du skall göra ett galler till det, ett nätverk *av* mässing; och på nätet skall du i dess fyra hörn göra fyra mässingringar.

5 Och du skall sätta det under altarets avsats nedtill, att nätet må vara jämt med hälften *av* altarets *höjd*.

6 Och du skall göra stänger till altaret, stänger *av* akacieträ, och överdra dem med mässing.

7 Och stängerna skall sättas i ringarna, och stängerna skall vara på altarets två sidor, till att bära det.

8 Ihåligt skall du göra det, av brädor: såsom det visades dig på berget, så skall de göra *det*.

9 Och du skall göra tabernaklets gård: för den södra sidan söderut *skall det finnas* omhängen för gården *av* tvinnat fint linnetyg, 100 alnar långa för en sida: 10 Och dess 20 pelare och deras 20 socklar *skall vara av* mässing; pelarnas krokarna och deras band *skall vara av* silver.

11 Och likaså för den norra sidan *skall det finnas* omhängen, 100 *alnar* långa i längd, och dess 20 pelare och deras 20 socklar *av* mässing; pelarnas krokarna och deras band *av* silver.

12 Och för gårdens bredsida, på den västra sidan, *skall det finnas* omhängen om 50 alnar: deras pelare 10 *stycken*, och deras socklar 10 *stycken*.

13 Och gårdens bredsida på den östra sidan österut *skall vara* 50 alnar.

14 Omhängena på ena sidan *om porten* *skall vara* 15 alnar: deras pelare tre, och deras socklar tre.

15 Och på den andra sidan *skall det vara* omhängen *om* 15 *alnar*: deras pelare tre, och deras socklar tre.

16 Och för gårdens port *skall det finnas* ett förhänge om 20 alnar, *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg, gjort genom syarbete: *och* deras pelare *skall vara* fyra, och deras socklar fyra.

17 Alla pelare runt gården *skall vara* försedda med silverband; deras krokarna *skall vara av* silver, och deras socklar *av* mässing.

18 Gårdens längd *skall vara* 100 alnar, och bredden 50 överallt, och höjden 5 alnar *av* tvinnat fint linnetyg, och deras socklar *av* mässing.

19 Alla tabernaklets tillbehör för all tjänst därvid, och alla dess pluggar, och alla gårdens pluggar, *skall vara av* mässing.

20 Och du skall befälla Israels barn, att de *skall hämta dig* ren olivolja, slagen för

ljusstaken, till att få lampan att alltid brinna.

21 I församlingens tabernakel utanför förlåten, vilken *hänger* framför vittnesbördet, skall Aaron och hans söner sköta den från afton till morgon inför HERREN: *det skall vara* en evig stadga för deras generationer hos Israels barn.

Kapitel 28

1 Och tag du din bror Aaron till dig, och hans söner med honom, ur Israels barns krets, att han må tjäna mig i prästämbetet, *ja* Aaron, Nadab och Abihu, Eleazar och Ithamar, Aarons söner.

2 Och du skall göra heliga kläder för din bror Aaron för härlighet och för skönhet.

3 Och du skall tala till alla *som har ett* vist hjärta, vilka jag har fyllt med vishetens ande, att de må göra Aarons kläder till att viga honom, att han må tjäna mig i prästämbetet.

4 Och dessa *är* de kläder som de skall göra; en bröstsköld, och en efod, och en mantel, och en broderad livklädnad, en huvudbonad, och ett bälte: och de skall göra heliga kläder åt din bror Aaron, och hans söner, att han må tjäna mig i prästämbetet.

5 Och de skall ta guld, och blått, och purpur, och scharlakansrött, och fint linnetyg.

6 Och de skall göra efoden *av* guld, *av* blått, och *av* purpur, *av* scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg, genom konstarbete.

7 Den skall ha dess två axelstycken fästa vid dess två kanter; och *så* skall den fästas ihop.

8 Och efodens utsökta skärp, som *skall sitta* på den, skall vara av samma *slag*, i enlighet med dess arbete; *ja av* guld, *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg.

9 Och du skall ta två onyxstenar, och på dem rista in namnen på Israels barn:

10 Sex av deras namn på en sten, och *de* sex resterande namnen på den andra stenen, efter deras födelseordning.

11 Genom en stensnidares arbete, *likt* en sigillinristning, skall du gravera de två stenarna med Israels barns namn: du skall göra dem till att sättas i guldinfattningar.

12 Och du skall sätta de två stenarna på efodens axlar *till* minnesstenar för Israels barn: och Aaron skall inför HERREN bära deras namn på sina två axlar till åminnelse.

13 Och du skall göra guldinfattningar;

14 Och två kedjor *av* rent guld i ändarna; *av* virat arbete skall du göra dem, och fästa de virade kedjorna till infattningarna.

15 Och du skall göra dombröstkölden på konstnärligt vis; enligt efodens arbete skall du göra den; *av* guld, *av* blått, och *av* purpur, och *av* scharlakansrött, och *av* tvinnat fint linnetyg, skall du göra den.

16 Den skall vara kvadratisk *varande* dubblad; dess längd *skall vara* en spann, och dess bredd *skall vara* en spann.

17 Och du skall besätta den med infattade stenar, *ja* fyra rader med stenar: *den första* raden *skall vara* en sarder, en topas, och en karbunkel: *detta skall vara* den första raden.

18 Och *i* den andra raden *skall det vara* en smaragd, en safir, och en diamant.

19 Och *i* den tredje raden en jacint, en agat, och en ametist.

20 Och *i* den fjärde raden en beryll, och en onyx, och en jaspis: de skall bli satta i guld i sina infattningar.

21 Och stenarna skall vara med Israels barns namn, tolv, efter deras namn, *likt* en sigillinristning; var och en med sitt namn skall de vara efter de tolv stammarna.

22 Och du skall på bröstskölden göra kedjor i ändarna, virat arbete *av* rent guld.

23 Och du skall på bröstskölden göra två guldringar, och skall sätta de två ringarna på bröstsköldens två ändar.

24 Och du skall sätta de två virade

guldkedjorna i de två ringarna *som är* vid bröstsköldens ändar.

25 Och *de andra* två virade *kedjornas* ändar skall du fästa i de två infattningarna, och sätta *dem* på efodens axelstycken på dess framsida.

26 Och du skall göra två guldringar, och du skall sätta dem på bröstsköldens två ändar vid dess kant, *som är* inåt på efodens sida.

27 Och du skall göra två *andra* guldringar, och skall sätta dem på efodens två sidor nertill, mot dess framsida, mot dess *andra* knutpunkt, ovanför efodens utsökta skärp.

28 Och de skall knyta fast bröstskölden vid dess ringar till efodens ringar med ett blått snöre, att *den* må sitta ovanför efodens utsökta skärp, och så att bröstskölden inte må lossna från efoden.

29 Och Aaron skall bära Israels barns namn på dombröstkölden på sitt hjärta, när han går in till den heliga *platsen*, till en ständig åminnelse inför HERREN.

30 Och du skall sätta in Urim och Tummim i dombröstkölden; och de skall vara på Aarons hjärta, när han går in inför HERREN: och Aaron skall ständigt bära Israels barns dom på sitt hjärta inför HERREN.

31 Och du skall göra efodens mantel helt *i* blått.

32 Och högst upp på den skall det vara ett hål, på mitten av den: den skall ha ett band av vävt arbete runt dess hål, liksom hålet på en brynja, att den inte rivs sönder.

33 Och *nedanför* på dess fäll skall du göra granatäpplen *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, runt dess fäll; och bjällror av guld mellan dem runtom:

34 En guldbjällra och ett granatäpple, en guldbjällra och ett granatäpple, på mantelns fäll runtom.

35 Och den skall vara på Aaron till att tjäna: och ljudet från honom skall höras när han går in till den heliga *platsen* inför HERREN, och när han kommer ut, att han

inte ska dö.

36 Och du skall göra en platta *av* rent guld, och inrista på den, *likt* en sigillinristning, HELIGHET TILL HERREN.

37 Och du skall sätta den på ett blått snöre, att den må sitta på huvudbonaden; på huvudbonadens framsida skall den sitta.

38 Och den skall vara på Aarons panna, att Aaron må bära de heliga tingens synd, som Israels barn skall helga i alla sina heliga gåvor; och den skall alltid vara på hans panna, att de må accepteras inför HERREN.

39 Och du skall brodera livklädnaden av fint linnetyg, och du skall göra huvudbonaden *av* fint linnetyg, och du skall göra bältet *genom* syarbete.

40 Och för Aarons söner skall du göra livklädnader, och du skall göra bälten för dem, och huvudbonader skall du göra för dem, för härlighet och för skönhet.

41 Och du skall sätta dem på din bror Aaron, och hans söner med honom; och skall smörja dem, och viga dem, och helga dem, att de må tjäna mig i prästämbetet.

42 Och du skall göra dem benkläder *av* linnetyg till att skyla deras nakenhet; från höfterna ända ner på låren skall de räcka:

43 Och de skall vara på Aaron, och på hans söner, när de ska komma in till församlingens tabernakel, eller när de ska komma fram till altaret för att tjäna på den heliga *platsen*; att de inte ska bära på missgärning, och dö: *det skall vara* en evig stadga för honom och hans säd efter honom.

Kapitel 29

1 Och detta *är* den sak som du skall göra med dem för att helga dem, till att tjäna mig i prästämbetet: Tag en ung tjur, och två felfria baggar,

2 Och osyrat bröd, och osyrade kakor

gjorda med olja, och osyrade tunnkakor smorda med olja: *av* vetemjöl skall du göra dem.

3 Och du skall lägga dem i en korg, och hämta dem i korgen, med tjuren och de två baggarna.

4 Och Aaron och hans söner skall du hämta till ingången till församlingens tabernakel, och skall tvätta dem med vatten.

5 Och du skall ta kläderna, och sätta på Aaron livklädnaden, och efodens mantel, och efoden, och bröstskölden, och spänna om honom med efodens utsökta skärp:

6 Och du skall sätta huvudbonaden på hans huvud, och sätta den heliga kronan på huvudbonaden.

7 Sedan skall du ta smörjelseoljan, och hålla den på hans huvud, och smörja honom.

8 Och du skall hämta hans söner, och sätta livklädnader på dem.

9 Och du skall spänna om dem med bälten, Aaron och hans söner, och sätta huvudbonader på dem: och prästämbetet skall vara deras som en beständig stadga: och du skall viga Aaron och hans söner.

10 Och du skall få en tjur att hämtas fram inför församlingens tabernakel: och Aaron och hans söner skall lägga sina händer på tjurens huvud.

11 Och du skall döda tjuren inför HERREN, *vid* ingången till församlingens tabernakel.

12 Och du skall ta av tjurens blod, och stryka *det* på altarets horn med ditt finger, och hålla ut allt blodet vid altarets fot.

13 Och du skall ta allt fett som omsluter inälvorna, och nätet *som finns* över levern, och de två njurarna, och fettet som *är* på dem, och bränna *det* på altaret.

14 Men tjurens kött, och hans hud, och hans avföring, skall du bränna upp i eld utanför lägret: *det är* ett syndoffer.

15 Du skall också ta en bagge; och Aaron och hans söner skall lägga sina händer på baggens huvud.

16 Och du skall döda baggen, och du skall ta hans blod, och stänka *det* runtom på altaret.

17 Och du skall stycka upp baggen i delar, och tvätta hans inälvor, och hans ben, och lägga *dem* till hans delar, och till hans huvud.

18 Och du skall bränna hela baggen på altaret: *det är* ett brännoffer till HERREN: *det är* en välbehaglig doft, ett eldsoffer till HERREN.

19 Och du skall ta den andra baggen; och Aaron och hans söner skall lägga sina händer på baggens huvud.

20 Sedan skall du döda baggen, och ta av hans blod, och stryka *det* på Aarons högra örsnibb, och på hans söners högra örsnibb, och på tummen på deras högra hand, och på stortån på deras högra fot, och stänka blodet runtom på altaret.

21 Och du skall ta av blodet som *är* på altaret, och av smörjelseoljan, och stänka *det* på Aaron, och på hans kläder, och på hans söner, och på hans söners kläder med honom: och han skall bli helgad, och hans kläder, och hans söner, och hans söners kläder med honom.

22 Du skall också ta av baggen fettet och rumpan, och det fett som omsluter inälvorna, och nätet *över* levern, och de två njurarna, och fettet som *är* på dem, och den högra bogen; ty *det är* en invigningsbagge:

23 Och ett rundbröd, och en oljebroöskaka, och en tunnkaka ur korgen med osyrat bröd som *är* inför HERREN:

24 Och du skall lägga allt i Aarons händer, och i hans söners händer; och skall vifta *det som* ett viftoffer inför HERREN.

25 Och du skall ta emot *det* från deras händer, och bränna *det* på altaret till ett brännoffer, till en välbehaglig doft inför HERREN: *det är* ett eldsoffer till HERREN.

26 Och du skall ta bringan från Aarons invigningsbagge, och vifta den *till* ett

viftoffer inför HERREN: och *det* skall vara din del.

27 Och du skall helga viftoffersbringan, och hävoffersbogen, som viftas, och som hävs upp, från invigningsbaggen, *ja av det som är* för Aaron, och av *det* som är för hans söner:

28 Och *det* skall vara Aarons och hans söners som en evig stadga från Israels barn: ty *det är* ett hävoffer: och *det* skall vara ett hävoffer från Israels barn av deras tacksägelseoffers offer, *ja* deras hävoffer till HERREN.

29 Och Aarons heliga kläder skall vara hans söners efter honom, till att bli smorda i dem, och att vigas i dem.

30 *Och* den son som blir präst i hans ställe skall klä på sig dem *i* sju dagar, då han kommer in till församlingens tabernakel för att tjäna på den heliga *platsen*.

31 Och du skall ta invigningsbaggen, och koka hans kött på den heliga platsen.

32 Och Aaron och hans söner skall äta baggens kött, och brödet som *är* i korgen, *vid* ingången till församlingens tabernakel.

33 Och de skall äta de ting varmed försoning gjordes, till att viga *och* att helga dem: men en främling skall inte äta *därav*, eftersom de *är* heliga.

34 Och om något av vigningsköttet, eller av brödet, ska bli över till morgonen, då skall du bränna upp det återstående i eld: *det* skall inte ätas, eftersom *det är* heligt.

35 Och så skall du göra med Aaron, och med hans söner, efter alla *de ting* som jag har befallt dig: *i* sju dagar skall du viga dem.

36 Och varje dag skall du offra en tjur *som* syndoffer för försoning: och du skall rena altaret, när du har gjort försoning för *det*, och du skall smörja *det*, till att helga *det*.

37 *I* sju dagar skall du göra försoning för altaret, och helga *det*; och *det* skall vara ett högheligt altare: vad än som rör vid altaret skall vara heligt.

38 Detta är nu *det* som du skall offra på altaret; två årsgamla lamm dag efter dag oupphörligt.

39 Det ena lammet skall du offra på morgonen; och det andra lammet skall du offra vid kvällstiden:

40 Och med det ena lammet en tiondel av mjöl blandat med en fjärdedels hin slagen olja; och en fjärdedels hin vin *till* ett drickoffer.

41 Och det andra lammet skall du offra vid kvällstiden, och skall göra med det enligt morgonens matoffer, och enligt dess drickoffer, till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer till HERREN.

42 Detta skall vara ett beständigt brännoffer genom era generationer *vid* dörren till församlingens tabernakel inför HERREN: där kommer jag möta er, för att där tala till dig.

43 Och där kommer jag möta Israels barn, och *tabernaklet* skall bli helgat av min härlighet.

44 Och jag kommer helga församlingens tabernakel, och altaret: jag kommer också helga både Aaron och hans söner, till att tjäna mig i prästämbetet.

45 Och jag kommer bo bland Israels barn, och kommer vara deras Gud.

46 Och de skall veta att jag *är* HERREN deras Gud, som hämtade ut dem ur Egyptens land, att jag må bo bland dem: jag *är* HERREN deras Gud.

Kapitel 30

1 Och du skall göra ett altare att tända rökelse på: *av* akacieträ skall du göra det.

2 Dess längd *skall vara* en aln, och dess bredd en aln; det skall vara kvadratisk: och dess höjd *skall vara* två alnar: dess horn *skall vara* av samma *stycke*.

3 Och du skall överdra det med rent guld, dess ovansida, och dess sidor runtom, och dess horn; och du skall göra en kant av guld till det runtom.

4 Och du skall göra två guldringar till det

under dess kant, vid dess två hörn, på dess två sidor skall du göra *dem*; och de skall vara till hållare för stängerna för att med dem bära det.

5 Och du skall göra stängerna *av* akacieträ, och överdra dem med guld.

6 Och du skall ställa det inför förlåten som *är* vid vittnesbördets ark, inför barmhärtighetsstolen som *är* över vittnesbördet, där jag kommer möta dig.

7 Och varje morgon skall Aaron därpå tända väldoftande rökelse: när han gör i ordning lamporna, skall han tända rökelse på det.

8 Och när Aaron tänder lamporna vid kvällstiden, skall han tända rökelse på det, en ständig rökelse inför HERREN genom era generationer.

9 Ni skall inte offra någon främmande rökelse därpå, eller brännoffer, eller matoffer; ej heller skall ni hålla drickoffer på det.

10 Och en gång per år skall Aaron göra en försoning på dess horn med blodet av försoningssyndoffret: en gång per år skall han göra försoning på det genom era generationer: det *är* högheligt för HERREN.

11 Och HERREN talade till Moses, sägande,

12 När du tar summan av Israels barn efter deras antal, då skall de var man till HERREN ge en lösensumma för sin själ, när du räknar dem; att ingen plåga ska komma bland dem, när *du* räknar dem.

13 Detta skall de ge, var och en som tas upp bland dem som blir räknade, en halv sikel efter helgedomens sikelvikt: (en sikel är 20 gerah:) en halv sikel *skall vara* HERRENS offer.

14 Var och en som tas upp bland dem som blir räknade, från 20 år gammal och uppåt, skall ge ett offer till HERREN.

15 Den rike skall inte ge mer, och den fattige skall inte ge mindre än en halv sikel, när *de* ska ge ett offer åt HERREN, till att göra en försoning för era själar.

16 Och du skall ta Israels barns försoningspengar, och skall tillsätta dem till tjänsten vid församlingens tabernakel; att de må vara en påminnelse för Israels barn inför HERREN, att göra försoning för era själar.

17 Och HERREN talade till Moses, sägande,

18 Du skall också göra ett mässingkar, och dess fot *också av* mässing, till att tvätta *i*: och du skall ställa det mellan församlingens tabernakel och altaret, och du skall hälla vatten däri.

19 Ty Aaron och hans söner skall tvätta sina händer och sina fötter där:

20 När de ska gå in till församlingens tabernakel, skall de tvätta sig med vatten, att de inte ska dö; eller när de ska närma sig altaret för att tjäna, för att bränna eldsoffer åt HERREN:

21 Så skall de tvätta sina händer och sina fötter, att de inte ska dö: och det skall vara en evig stadga för dem, *ja* för honom och för hans säd genom era generationer.

22 Dessutom talade HERREN till Moses, sägande,

23 Tag dig också de främsta kryddorna, ren myrra 500 *siklar*, och väldoftande kanel hälften så mycket, *ja* 250 *siklar*, och väldoftande kalmus 250 *siklar*,

24 Och kassia 500 *siklar*, efter helgedomens sikelvikt, och olivolja en hin:

25 Och du skall göra den *till* en helig smörjelseolja, en smörjelseblandning enligt apotekarekonst: den skall vara en helig smörjelseolja.

26 Och du skall smörja församlingens tabernakel med den, och vittnesbördets ark,

27 Och bordet och alla dess tillbehör, och ljusstaken och dess tillbehör, och rökelsealtaret,

28 Och brännofferaltaret med alla dess tillbehör, och karet och dess fot.

29 Och du skall helga dem, att de må vara högheliga: vad än som rör vid dem skall

vara heligt.

30 Och du skall smörja Aaron och hans söner, och viga dem, att *de* må tjäna mig i prästämbetet.

31 Och du skall tala till Israels barn, sägande, Detta skall vara en helig smörjelseolja för mig genom era generationer.

32 På människokött skall den inte utgutas, ej heller skall ni göra *någon annan* lik den, efter dess sammansättning: den *är* helig, *och* den skall vara helig för er.

33 Vem än som sätter samman *någon* lik den, eller vem än som använder *något* av den på en främling, *ja den* skall huggas av från sitt folk.

34 Och HERREN sa till Moses, Tag dig väldoftande kryddor, stakte, och sjönagel, och galban; *dessa* väldoftande kryddor med ren rökelseharts: av varje skall vara lika *vikt*:

35 Och du skall göra det *till* en parfym, en konfektyr efter apotekarekonst, sammanblandad, ren *och* helig:

36 Och du skall slå *en del* av det *till* mycket litet, och lägga av det inför vittnesbördet i församlingens tabernakel, där jag kommer möta dig: det skall vara högheligt för dig.

37 Och *angående* parfymen som du skall göra, skall ni inte göra åt er själva efter dess sammansättning: den skall för dig vara helig för HERREN.

38 Vem än som skall göra en lik den, för att lukta på, *ja han* skall huggas av från sitt folk.

Kapitel 31

1 Och HERREN talade till Moses, sägande,

2 Se, vid namn har jag kallat Bezaleel, Uris son, Hurs son, av Judah stam:

3 Och jag har fyllt honom med Guds ande, i vishet, och i förstånd, och i kunskap, och i all slags

hantverksskicklighet,
4 Till att tänka ut konstfulla arbeten, till att arbeta med guld, och med silver, och med mässing,
5 Och med stenslipning, till att infatta *dem*, och med träsnidning, till att arbeta med alla slags hantverk.
6 Och jag, se, jag har givit med honom Aholiab, Ahisamachs son, av Dans stam: och i hjärtana hos alla som *har ett* vist hjärta har jag lagt vishet, att de må göra allt som jag har befallt dig;
7 Församlingens tabernakel, och vittnesbördets ark, och barmhärtighetsstolen som *är* därpå, och alla tabernaklets tillbehör,
8 Och bordet och dess tillbehör, och den rena ljusstaken med alla dess tillbehör, och rökelsealtaret,
9 Och brännofferaltaret med alla dess tillbehör, och karet och dess fot,
10 Och tjänstekläderna, och de heliga kläderna för prästen Aaron, och hans söners kläder, till att tjäna i prästämbetet,
11 Och smörjelseoljan, och väldoftande rökelse till den heliga *platsen*: enligt allt som jag har befallt dig skall de göra.
12 Och HERREN talade till Moses, sägande,
13 Tala du också till Israels barn, sägande, Sannerligen, mina sabbater skall ni hålla: ty det *är* ett tecken mellan mig och er genom era generationer; att *ni* må veta att jag *är* HERREN som heliggör er.
14 Ni skall därför hålla sabbaten; ty den *är* helig för er: var och en som vanhelgar den skall sannerligen dödas: ty vem än som gör *något* arbete på den, den själen skall huggas av ifrån sitt folks mitt.
15 *Under* sex dagar må arbete göras; men på den sjunde *är det* vilosabbat, helig till HERREN: vem än som gör *något* arbete på sabbatsdagen, han skall sannerligen dödas.
16 Därför skall Israels barn hålla fast vid sabbaten, att ge akt på sabbaten genom sina generationer, *som* ett beständigt

förbund.

17 Det *är* ett tecken mellan mig och Israels barn för evigt: ty *på* sex dagar gjorde HERREN himmel och jord, och på den sjunde dagen vilade han, och var tillfreds.

18 Och han gav till Moses, när han hade slutat att tala med honom på Sinaiberget, vittnesbördets två tavlor, tavlor av sten, skrivna med Guds finger.

Kapitel 32

1 Och då folket såg att Moses dröjde att komma ner från berget, församlade sig folket till Aaron, och sa till honom, Upp, gör oss gudar, vilka skall gå framför oss; ty *gällande* denne Moses, den man som förde ut oss ur Egyptens land, vet vi inte vad *det* har blivit av honom.

2 Och Aaron sa till dem, Drag av guldringarna, som *sitter* i öronen på era hustrur, på era söner, och på era döttrar, och hämta *dem* till mig.

3 Och allt folket drog av de guldringar som *satt* i deras öron, och hämtade *dem* till Aaron.

4 Och han tog emot *dem* från deras hand, och formade det med en mejsel, efter *att* han hade gjort det *till* en gjuten kalv: och de sa, Dessa *är* dina gudar, O Israel, som hämtade upp dig ut ur Egyptens land.

5 Och när Aaron såg *det*, byggde han ett altare inför den; och Aaron utropade, och sa, I morgon *är det* en högtid åt HERREN.

6 Och de steg upp tidigt på morgonen, och offrade brännoffer, och hämtade tacksägelseoffer; och folket satt ner för att äta och för att dricka, och stod upp för att leka.

7 Och HERREN sa till Moses, Gå, tag dig ner; ty ditt folk, som du förde ut ur Egyptens land, har fördärvat *sig*:

8 De har kvickt vikit av från den väg som jag befallde dem: de har gjort sig en gjuten kalv, och har tillbett den, och har

offrat till den, och sagt, Dessa *är* dina gudar, O Israel, som har hämtat upp dig ur Egyptens land.

9 Och HERREN sa till Moses, Jag har sett detta folk, och, se, det *är* ett styvnackat folk:

10 Låt mig nu därför vara, så att min vrede må glöda mot dem, och så att jag må förtära dem: och av dig kommer jag göra en stor nation.

11 Och Moses bönföll HERREN sin Gud, och sa, HERRE, varför glöder din vrede mot detta folk, som du har hämtat ut ur Egyptens land med stor kraft, och med en mäktig hand?

12 Varför skulle Egyptierna tala, och säga, För olycka hämtade han ut dem, för att döda dem i bergen, och för att utrota dem från jordens yta? Vänd dig från din glödande vrede, och ändra sinne från denna ondska mot ditt folk.

13 Kom ihåg Abraham, Isak, och Israel, dina tjänare, till vilka du svor vid dig själv, och sa till dem, Jag kommer föröka din säd såsom himlens stjärnor, och allt detta land som jag har talat om kommer jag giva åt din säd, och de skall ärva *det* för evigt.

14 Och HERREN ändrade sinne från det onda som han tänkte göra mot sitt folk.

15 Och Moses vände om, och steg ner från berget, och vittnesbördets två tavlor *var* i hans hand: *det var* skrivet på tavlornas båda sidor; på den ena sidan och på den andra sidan *var* det skrivet.

16 Och tavlorna *var* Guds verk, och skriften *var* Guds skrift, inristad på tavlorna.

17 Och då Joshua hörde oväsendet från folket medan de skrek, sa han till Moses, *Det hörs* krigsrop i lägret.

18 Och han sa, *Det är* inte ljudet från *dem* som skriker för seger, ej heller *är det* ljudet från *dem* som ropar över ett nederlag: *utan* jag hör ljudet från *dem* som sjunger.

19 Och det skedde, så snart han närmade

sig lägret, att han såg kalven, och dansandet: och Moses ilska upptändes, och han kastade tavlorna ur sina händer, och slog sönder dem nedanför berget.

20 Och han tog kalven som de hade gjort, och brände *den* i elden, och krossade *den* till stoft, och strödde ut *det* över vattnet, och fick Israels barn att dricka *av det*.

21 Och Moses sa till Aaron, Vad gjorde detta folk med dig, att du har dragit en så stor synd över dem?

22 Och Aaron sa, Låt inte min herres ilska glöda: du känner folket, att de *är benägna* till ondska.

23 Ty de sa till mig, Gör oss gudar, som skall gå framför oss: ty *angående* denne Moses, den man som förde upp oss ut ur Egyptens land, vet vi inte vad *det* har blivit av honom.

24 Och jag sa till dem, Vem som än har något guld, låt dem dra av *det*. Så de gav mig *det*: sedan kastade jag det i elden, och ut kom denna kalv.

25 Och när Moses såg att folket *var* nakna; (ty Aaron hade gjort dem nakna till *deras* skam bland sina fiender:)

26 Då ställde sig Moses vid lägrets port, och sa, Vem *är* på HERRENS sida? *Låt honom komma* till mig. Och alla Levis söner samlade sig till honom.

27 Och han sa till dem, Så säger HERREN Israels Gud, Spänn var man sitt svärd vid sin sida, *och* gå in och ut från port till port genom lägret, och döda var man sin bror, och var man sin kamrat, och var man sin nästa.

28 Och Levis barn gjorde enligt Moses ord: och runt 3000 män av folket föll den dagen.

29 Ty Moses hade sagt, Vig er i dag åt HERREN, ja var man mot sin son, och mot sin bror; att han må skänka en välsignelse till er denna dag.

30 Och det skedde på morgonen, att Moses sa till folket, Ni har syndat en stor synd: och nu kommer jag gå upp till HERREN; kanske kan jag bringa

försoning för er synd.

31 Och Moses återvände till HERREN, och sa, O, detta folk har syndat en stor synd, och har gjort sig gudar av guld.

32 Men nu, om du kan förlåta deras synd--; och om inte, utplåna mig, jag ber dig, från din bok som du har skrivit.

33 Och HERREN sa till Moses, Vem än som har syndat mot mig, honom kommer jag utplåna ur min bok.

34 Gå nu därför, led folket till *den plats* om vilken jag har talat till dig: se, min Ängel skall gå framför dig: men på den dag då jag ska besöka kommer jag besöka deras synd på dem.

35 Och HERREN ansatte folket, eftersom de gjorde kalven, som Aaron gjorde.

Kapitel 33

1 Och HERREN sa till Moses, Bryt upp, och gå upp härifrån, du och det folk som du har fört upp ut ur Egypten, till det land som jag svor åt Abraham, åt Isak, och åt Jakob, sägande, Till din säd kommer jag giva det:

2 Och jag kommer sända en ängel framför dig; och jag kommer driva ut Kanaaniten, Amoriten, och Hittiten, och Perizziten, Hiviten, och Jebusiten:

3 Till ett land flödande av mjölk och honung: ty jag kommer inte gå upp mitt ibland dig; ty du *är* ett styvnackat folk: att jag inte ska förgöra dig på vägen.

4 Och då folket hörde dessa olyckliga nyheter, sörjde de: och ingen man tog på sig sina smycken.

5 Ty HERREN hade sagt till Moses, Säg till Israels barn, Ni *är* ett styvnackat folk: för ett ögonblick kommer jag träda upp mitt ibland dig, och förgöra dig: lägg nu därför av dina smycken från dig, att jag må veta vad jag ska göra med dig.

6 Och Israels barn drog av sig sina smycken vid Horebberget.

7 Och Moses tog tabernaklet, och slog upp det utanför lägret, långt ifrån lägret,

och kallade det församlingens Tabernakel. Och det skedde, *att* var och en som sökte HERREN gick ut till församlingens tabernakel, vilket *låg* utanför lägret.

8 Och det skedde, då Moses gick ut till tabernaklet, *att* allt folket steg upp, och stod var man *vid* sin tältingång, och tittade efter Moses, tills han hade gått in till tabernaklet.

9 Och det skedde, då Moses gick in till tabernaklet, *att* molnspelaren steg ner, och stod *vid* tabernaklets ingång, och *HERREN* talade med Moses.

10 Och allt folket såg molnspelaren stå *vid* tabernaklets ingång: och allt folket steg upp och tillbad, var man *vid* sin tältingång.

11 Och HERREN talade till Moses ansikte mot ansikte, såsom en man talar med sin vän. Och han vände tillbaka in till lägret: men hans tjänare Joshua, Nuns son, en ung man, gick inte iväg från tabernaklet.

12 Och Moses sa till HERREN, Se, du säger till mig, För upp detta folk: och du har inte låtit mig veta vem du kommer sända med mig. Men du har sagt, Jag känner dig vid namn, och du har också funnit nåd för mina ögon.

13 Jag ber dig nu därför, om jag har funnit nåd för dina ögon, visa mig nu din väg, att jag må känna dig, att jag må finna nåd för dina ögon: och beakta att denna nation *är* ditt folk.

14 Och han sa, Min närvaro skall gå *med dig*, och jag kommer ge dig vila.

15 Och han sa till honom, Om din närvaro inte ska gå *med mig*, bär inte upp oss härifrån.

16 Ty vari skall det bli känt här att jag och ditt folk har funnit nåd för dina ögon? *Är det* inte i detta att du går med oss? Så skall vi avskiljas, jag och ditt folk, ifrån allt folket som *är* på jordens yta.

17 Och HERREN sa till Moses, Jag kommer också göra denna sak som du har

talat: ty du har funnit nåd för mina ögon, och jag känner dig vid namn.

18 Och han sa, Jag ber dig, visa mig din härlighet.

19 Och han sa, Jag kommer låta all min godhet passera förbi dig, och jag kommer utropa HERRENS namn inför dig; och kommer vara nådig mot den jag kommer vara nådig, och kommer visa barmhärtighet mot den jag kommer visa barmhärtighet.

20 Och han sa, Du kan inte se mitt ansikte: ty ingen man skall se mig, och leva.

21 Och HERREN sa, Se, *det finns* en plats vid mig, och du skall stå på en klippa:

22 Och det skall ske, medan min härlighet passerar förbi, att jag kommer placera dig vid en klyfta på klippan, och kommer övertäcka dig med min hand medan jag ska passera förbi:

23 Och jag kommer ta undan min hand, och du skall se min baksida: men mitt ansikte skall inte synas.

Kapitel 34

1 Och HERREN sa till Moses, Hugg dig två stentavlor lika de första: och jag kommer på *dess*a tavlor skriva de ord som var på de första tavlorna, vilka du hade sönder.

2 Och var redo på morgonen, och kom på morgonen upp till Sinaiberget, och visa dig där för mig på bergets topp.

3 Och ingen man skall komma upp med dig, låt heller inte någon man synas på hela berget; låt inte heller flockarna eller hjordarna beta framför detta berg.

4 Och han högg ut två stentavlor lika de första; och Moses steg upp tidigt på morgonen, och gick upp till Sinaiberget, såsom HERREN hade befallt honom, och tog i sin hand de två stentavlorna.

5 Och HERREN steg ner i molnet, och stod där med honom, och utropade HERRENS namn.

6 Och HERREN passerade förbi inför honom, och utropade, HERREN, HERREN Gud, barmhärtig och nådig, långmodig, och rik i godhet och sanning, 7 Bevarande barmhärtighet för tusentals, förlåtande ondska och överträdelse och synd, och som ingalunda kommer frikänna *den skyldige*; hemsökande fädernas ondska på barnen, och på barnbarnen, till den tredje och till den fjärde *generationen*.

8 Och Moses skyndade, och böjde ner sitt huvud mot marken, och tillbad.

9 Och han sa, Om jag nu har funnit nåd för dina ögon, O Herre, låt min Herre, jag ber dig, vandra bland oss; ty *det är* ett styvnackat folk; och förlåt vår ondska och vår synd, och gör oss till din arvedel.

10 Och han sa, Se, jag gör ett förbund: inför allt ditt folk kommer jag göra under, sådana som inte har blivit gjorda på hela jorden, eller i någon nation: och allt folket bland vilka du *bor* skall se HERRENS verk: *det är* en fasansfull sak som jag kommer göra med dig.

11 Beakta du det som jag befäller dig denna dag: se, jag driver ut framför dig Amoriten, och Kanaaniten, och Hittiten, och Perizziten, och Hiviten, och Jebusiten.

12 Ge akt på dig själv, att du inte ska sluta ett förbund med invånarna i det land dit du går, att det inte ska bli till en snara mitt ibland dig:

13 Utan ni skall förstöra deras altare, slå sönder deras avbilder, och hugga ner deras skogsdungar.

14 Ty du skall inte tillbe någon annan gud: ty HERREN, vars namn *är* Avundsjuk, *är* en avundsjuk Gud:

15 Att du inte ska göra ett förbund med landets invånare, och de ska hora efter sina gudar, och offra åt sina gudar, och *någon* ska kalla dig, och du ska äta av hans offer;

16 Och du ska ta ifrån deras döttrar åt dina söner, och deras döttrar ska hora efter sina

gudar, och få dina söner *att* hora efter deras gudar.

17 Du skall inte göra dig några gjutna gudar.

18 Det osyrade brödets högtid skall du hålla. *I* sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag befalld dig, på den bestämda tiden i månaden Abib: ty i månaden Abib kom du ut från Egypten.

19 Allt som öppnar moderlivet *är* mitt; och varje förstling bland din boskap, *vare sig* oxe eller får, *som är hane*.

20 Men en åsnas förstling skall du återlösa med ett lamm: och om du inte ska återlösa *honom*, då skall du knäcka hans nacke. Alla dina söners förstfödda skall du återlösa. Och ingen skall visa sig tomhänt inför mig.

21 *Under* sex dagar skall du arbeta, men på den sjunde dagen skall du vila: under plöjningstid och under skördetid skall du vila.

22 Och du skall ge akt på veckohögtiden, för veteskördens förstlingsfrukt, och bärgningshögtiden vid årets slut.

23 Tre gånger om året skall alla dina mansbarn visa sig inför Herren GUD, Israels Gud.

24 Ty jag kommer kasta ut nationerna inför dig, och utvidga dina gränser: inte heller skall någon man åtrå ditt land, när du tre gånger om året skall gå upp för att visa dig inför HERREN din Gud.

25 Du skall inte offra blodet av mitt offer med *något* syrat; ej heller skall påskhögtidsoffret lämnas kvar till morgonen.

26 Det första av din marks förstlingsfrukt skall du hämta till HERREN din Guds hus. Du skall inte koka en killing i hans mors mjölk.

27 Och HERREN sa till Moses, Skriv du dessa ord: ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel.

28 Och han var där med HERREN *i* fyrtio dagar och fyrtio nätter; varken åt han

bröd, eller drack vatten. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio buden.

29 Och det skedde, då Moses kom ner från Sinaiberget med vittnesbördets två tavlor i Moses hand, när han kom ner från berget, att Moses inte visste att hans ansiktes hy strålade medan han talade med honom.

30 Och när Aaron och alla Israels barn såg Moses, se, hans ansiktes hy strålade; och de var rädda att närma sig honom.

31 Och Moses kallade på dem; och Aaron och alla församlingens ledare vände tillbaka till honom: och Moses talade med dem.

32 Och efteråt närmade sig alla Israels barn: och han gav dem i bud allt som HERREN hade talat med honom på Sinaiberget.

33 Och *tills* Moses hade talat klart med dem, satte han en slöja för sitt ansikte.

34 Men då Moses gick in inför HERREN för att tala med honom, tog han av slöjan, ända tills han kom ut. Och han kom ut, och talade till Israels barn *det* som han blev befallen.

35 Och Israels barn såg Moses ansikte, att Moses ansiktes hy strålade: och Moses satte åter slöjan över sitt ansikte, tills han gick in för att tala med honom.

Kapitel 35

1 Och Moses församlade hela Israels barns församling, och sa till dem, Dessa *är* de ord som HERREN har befallt, att *ni* skulle göra dem.

2 *I* sex dagar skall arbete göras, men den sjunde dagen skall för er vara en helig dag, en sabbatsvila till HERREN: vem som än gör arbete på den skall dödas.

3 Ni skall inte tända upp eld i någon av era boningar på sabbatsdagen.

4 Och Moses talade till hela Israels barns församling, sägande, Detta *är* den sak som HERREN befalld, sägande,

5 Tag ni upp bland er en offergåva åt

HERREN: vem som än *har* ett villigt hjärta, låt honom hämta den, en HERRENS offergåva; guld, och silver, och mässing,
6 Och blått, och purpur, och scharlakansrött, och fint linnetyg, och *gethår*,
7 Och rödfärgade baggskinn, och tahasskinn, och akacieträ,
8 Och olja för ljusstaken, och kryddor för smörjelseoljan, och för den väldoftande rökelsen,
9 Och onyxstenar, och stenar till att sättas i efoden, och på bröstskölden.
10 Och var *man som har* ett vist hjärta bland er skall komma, och göra allt som HERREN har befallt;
11 Tabernaklet, dess tält, och dess överdrag, dess hakar, och dess brädor, dess tvärstänger, dess pelare, och dess socklar,
12 Arken, och dess stänger, *med* barmhärtighetsstolen, och förlåtens täckelse,
13 Bordet, och dess stänger, och alla dess tillbehör, och skådebröden,
14 Också ljusstaken för ljus, och dess tillbehör, och dess lampor, med oljan till ljuset,
15 Och rökelsealtaret, och dess stänger, och smörjelseoljan, och den väldoftande rökelsen, och förhänget för ingången vid tabernaklets ingång,
16 Brännofferaltaret, med dess mässinggaller, dess stänger, och alla dess tillbehör, karet och dess fot,
17 Gårdens omhängen, dess pelare, och dess socklar, och förhänget till gårdens ingång,
18 Tabernaklets pluggar, och gårdens pluggar, och deras linor,
19 Tjänstekläderna, till att göra tjänst *i* på den heliga *platsen*, de heliga kläderna för prästen Aaron, och hans söners kläder, till tjänstgöring i prästämbetet.
20 Och hela Israels barns församling gav sig av från Moses närvaro.

21 Och de kom, var och en vars hjärta manade honom, och var och en vars ande gjorde honom villig, *och* de hämtade HERRENS offergåva för arbetet på församlingens tabernakel, och för all tjänstgöring därvid, och för de heliga kläderna.
22 Och de kom, både män och kvinnor, så många som hade ett villigt hjärta, *och* hämtade armband, och örhängen, och ringar, och smycken, allt juveler av guld: och var man som offrade *offrade* en offergåva av guld till HERREN.
23 Och var man, hos vilken fanns blått, och purpur, och scharlakansrött, och fint linnetyg, och *gethår*, och röda baggskinn, och tahasskinn, hämtade *det*.
24 Var och en som offrade en silver och mässingoffergåva bar fram Herrens offergåva: och var man, hos vilken fanns akacieträ till något arbete för tjänstgöringen, hämtade *det*.
25 Och alla kvinnor som var visa *till* hjärtat spann med sina händer, och hämtade det som de hade spunnit, *både* av blått, och av purpur, *och* av scharlakansrött, och av fint linnetyg.
26 Och alla kvinnor vars hjärta manade på dem i vishet spann *gethår*.
27 Och ledarna bar fram onyxstenar, och stenar till att infattas, för efoden, och för bröstskölden;
28 Och krydda, och olja till ljusstaken, och till smörjelseoljan, och till den väldoftande rökelsen.
29 Israels barn bar fram en frivillig offergåva till HERREN, var man och kvinna, vars hjärta gjorde dem villiga att hämta fram för allt slags arbete, som HERREN hade befallt *skulle* göras genom Moses hand.
30 Och Moses sa till Israels barn, Se, HERREN har vid namn kallat Bezaleel, Uris son, Hurs son, av Judah stam;
31 Och han har fyllt honom med Guds ande, i vishet, i förstånd, och i kunskap, och i all slags hantverksskicklighet;

32 Och till att tänka ut utsökta arbeten, till att arbeta med guld, och med silver, och med mässing,

33 Och med stenslipning, till att infatta *dem*, och med träsnidning, till att göra alla slags konstarbeten.

34 Och han har lagt *det* i hans hjärta att han må undervisa, *både* han, och Aholiab, Ahisamachs son, av Dans stam.

35 Dem har han fyllt med hjärtevisdom, till att arbeta *med* allt slags arbete, *som* snidaren, och konsthantverkaren, och broderaren, i blått, och i purpur, i scharlakansrött, och i fint linnetyg, och *som* vävaren, *ja* dem som utför alla arbeten, och de som tänker ut konstarbeten.

Kapitel 36

1 Sedan arbetade Bezaleel och Aholiab, och varje vishjärtad man, i vilka HERREN hade lagt vishet och förstånd till att veta hur att göra allt slags arbete till helgedomens tjänstgöring, i enlighet med allt som HERREN hade befallt.

2 Och Moses kallade Bezaleel och Aholiab, och varje vishjärtad man, i vilkas hjärta HERREN hade lagt vishet, *ja* var och en vars hjärta manade honom att komma till arbetet för att göra det:

3 Och de fick av Moses alla de offergåvor, som Israels barn hade hämtat till arbetet för helgedomens tjänstgöring, till att göra det. Och varje morgon hämtade de till honom än mer frivilliga offergåvor.

4 Och alla de visa män, som gjorde allt arbete för helgedomen, kom var man från sitt arbete som de gjorde;

5 Och de talade till Moses, sägande, Folket hämtar mycket mer än tillräckligt för arbetets tjänst, som HERREN befallde att *det skulle* göras.

6 Och Moses befallde, och de fick det att utropas över *hela* lägret, sägande, Låt varken man eller kvinna göra något mer

arbete för helgedomens offergåva. Så folket tyglades från att hämta.

7 Ty de ting de hade var tillräckligt för allt arbete att göra det, och *det var* för mycket.

8 Och varje vishjärtad man bland dem som utförde tabernaklets arbete gjorde tio skynten *av* tvinnat fint linnetyg, och blått, och purpur, och scharlakansrött: *med* keruber på konstnärligt vis gjorde han dem.

9 Längden på ett skynte *var* 28 alnar, och bredden på ett skynte 4 alnar: alla skynten *hade* samma mått.

10 Och han sammanfogade de fem skynten med varandra: och *de andra* fem skynten sammanfogade han med varann.

11 Och han gjorde öglor av blått i kanten på ett skynte, ifrån ytterst på sammanfogningen: likaså gjorde han på den yttersta kanten av *ett annat* skynte, vid sammanfogningen på det andra *skyntet*.

12 Femtio öglor gjorde han på ett skynte, och femtio öglor gjorde han på kanten av det skynte som *var* vid sammanfogningen av det andra: öglorna höll ihop ett *skynte* med ett annat.

13 Och han gjorde 50 hakar av guld, och sammanfogade skynten, ett till ett annat, med hakarna: så blev det ett tabernakel.

14 Och han gjorde skynten *av* gethår för tältet över tabernaklet: elva skynten gjorde han dem.

15 Längden på ett skynte *var* 30 alnar, och 4 alnar *var* bredden på ett skynte: de elva skynten *hade* samma mått.

16 Och han sammanfogade 5 skynten för sig, och 6 skynten för sig.

17 Och han gjorde 50 öglor på den yttersta kanten av skyntet vid sammanfogningen, och 50 öglor gjorde han på kanten av det skynte som sammanfogas med det andra.

18 Och han gjorde 50 mässinghakar till att foga samman tältet, att det skulle bli

ett.

19 Och han gjorde ett överdrag för tältet *av* rödfärgade baggskinn, och ett överdrag *av* tahasskinn över *det*.

20 Och han gjorde brädor för tabernaklet *av* akacieträ, stående upprätt.

21 Längden på en bräda *var* tio alnar, och bredden på en bräda en och en halv aln.

22 En bräda hade två pluggar, med samma avstånd till varann: så gjorde han för alla tabernaklets brädor.

23 Och han gjorde brädor för tabernaklet; 20 brädor för den södra sidan söderut:

24 Och han gjorde 40 silversocklar under de 20 brädorna; två socklar under en bräda för dess två pluggar, och två socklar under en annan bräda för dess två pluggar.

25 Och för tabernaklets andra sida, mot det norra hörnet, gjorde han 20 brädor,

26 Och deras 40 silversocklar; två socklar under en bräda, och två socklar under en annan bräda.

27 Och för tabernaklets sidor västerut gjorde han sex brädor.

28 Och han gjorde två brädor för tabernaklets hörn på de två sidorna.

29 Och de *var* sammanfogade nertill, och sammanfogade vid deras huvud, till en ring: så gjorde han med dem båda i de båda hörnen.

30 Och det *var* åtta brädor; och deras socklar *var* sexton silversocklar, under varje bräda två socklar.

31 Och han gjorde tvärstänger *av* akacieträ; fem för brädorna på ena sidan *av* tabernaklet,

32 Och fem tvärstänger för brädorna på den andra sidan *av* tabernaklet, och fem tvärstänger för tabernaklets brädor för sidorna västerut.

33 Och han gjorde mittentvärstängen att gå igenom brädorna från den ena änden till den andra.

34 Och han överdrog brädorna med guld, och gjorde deras guldringar att *vara* hållare för tvärstängerna, och överdrog

tvärstängerna med guld.

35 Och han gjorde en förlåt *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg: på konstnärligt vis *med* keruber gjorde han den.

36 Och därtill gjorde han fyra pelare *av* akacieträ, och överdrog dem med guld: deras krokare *var av* guld; och till dem göt han fyra silversocklar.

37 Och han gjorde ett förhänge för tabernaklets ingång *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg, genom syarbete;

38 Och dess fem pelare med sina krokare: och han överdrog deras översta del och deras band med guld: men deras fem socklar *var av* mässing.

Kapitel 37

1 Och Bezaleel gjorde arken *av* akacieträ: dess längd *var* två och en halv aln, och dess bredd en och en halv aln, och dess höjd en och en halv aln:

2 Och han överdrog den med rent guld innan och utan, och gjorde en kant *av* guld till den runtom.

3 Och han göt fyra guldringar till den, *till att sättas* vid dess fyra hörn; ja två ringar på dess ena sida, och två ringar på dess andra sida.

4 Och han gjorde stänger *av* akacieträ, och överdrog dem med guld.

5 Och han satte stängerna i ringarna vid arkens sidor, till att bära arken.

6 Och han gjorde barmhärtighetsstolen *av* rent guld: två och en halv aln *var* dess längd, och en och en halv aln dess bredd.

7 Och han gjorde två keruber *av* guld, hamrade ut *av* ett stycke gjorde han dem, på barmhärtighetsstolens två ändar;

8 En kerub på änden på denna sida, och en annan kerub på den *andra* änden på den sidan: ur barmhärtighetsstolen gjorde han keruberna på dess två ändar.

9 Och keruberna sträckte ut *sina* vingar uppåt, *och* täckte med sina vingar över

barmhärtighetsstolen, med sina ansikten mot varann; *ja* mot barmhärtighetsstolen var kerubernas ansikten *vända*.

10 Och han gjorde bordet *av* akacieträ: dess längd *var* två alnar, och dess bredd en aln, och dess höjd en och en halv aln:

11 Och han överdrog det med rent guld, och gjorde en guldkant till det.

12 Han gjorde också en handsbred list till det runtom; och gjorde en kant av guld till dess list runtom.

13 Och han göt fyra guldringar till det, och satte ringarna vid de fyra hörnen som *var* vid dess fyra fötter.

14 Ringarna satt invid listen, *vilka var* hållare för stängerna till att bära bordet.

15 Och han gjorde stängerna *av* akacieträ, och överdrog dem med guld, till att bära bordet.

16 Och han gjorde tillbehören som *var* på bordet, dess fat, och dess skedar, och dess skålar, och dess behållare till att täcka *det* med dem, *av* rent guld.

17 Och han gjorde ljusstaken *av* rent guld: *av* hamrat arbete gjorde han ljusstaken; dess skaft, och dess stam, dess skålar, dess knoppar, och dess blommor, *var* av samma *stycke*:

18 Och sex grenar gående ut från dess sidor; tre av ljusstakens grenar från dess ena sida, och tre av ljusstakens grenar från dess andra sida:

19 Tre skålar formade som mandlar på en gren, en knopp och en blomma; och tre skålar formade som mandlar på en annan gren, en knopp och en blomma: så med de sex grenarna gående ut från ljusstaken.

20 Och på ljusstaken *var* fyra skålar formade som mandlar, dess knoppar, och dess blommor:

21 Och en knopp under två grenar av samma *stycke*, och en knopp under två grenar av samma *stycke*, och en knopp under två grenar av samma *stycke*, enligt de sex grenar gående ut från den.

22 Deras knoppar och deras grenar *var* av samma *stycke*: alltsammans *var* ett

hamrat arbete *av* rent guld.

23 Och han gjorde dess sju lampor, och dess *lamptänger*, och dess brickor, *av* rent guld.

24 *Av* en talent rent guld gjorde han den, och alla dess tillbehör.

25 Och han gjorde rökelsealtaret *av* akacieträ: dess längd *var* en aln, och dess bredd en aln; *det var* kvadratisk; och dess höjd *var* två alnar; dess horn *var* av samma *stycke*.

26 Och han överdrog det med rent guld, *både* dess ovansida, och dess sidor runtom, och dess horn: han gjorde också en kant av guld till det runtom.

27 Och han gjorde två ringar av guld till det under dess kant, vid dess två hörn, på dess två sidor, till att vara hållare för stängerna till att bära det.

28 Och han gjorde stängerna *av* akacieträ, och överdrog dem med guld.

29 Och han gjorde den heliga smörjelseoljan, och den rena rökelsen med väldoftande kryddor, enligt apotekarekonst.

Kapitel 38

1 Och han gjorde brännofferaltaret *av* akacieträ: dess längd *var* fem alnar, och dess bredd fem alnar; *det var* kvadratisk; och dess höjd tre alnar.

2 Och han gjorde dess horn på dess fyra hörn; dess horn *var* av samma *stycke*: och han överdrog det med mässing.

3 Och han gjorde altarets alla tillbehör, kärlen, och skyfflarna, och skålarna, och gafflarna, och eldpannorna: alla dess tillbehör gjorde han *av* mässing.

4 Och han gjorde ett galler till altaret, ett nätverk av mässing, under dess avsats, nedanför till dess halva *höjd*.

5 Och han göt fyra ringar till mässinggallrets fyra hörn, *till att vara* hållare för stängerna.

6 Och han gjorde stängerna *av* akacieträ, och överdrog dem med mässing.

7 Och han satte stängerna i ringarna på altarets sidor, till att bära det med dem; han gjorde altaret ihåligt med brädor.

8 Och han gjorde karet *av* mässing, och dess fot *av* mässing, av speglarna från *de kvinnor som* samlades, vilka samlades *vid* ingången till församlingens tabernakel.

9 Och han gjorde gården: på den södra sidan söderut *var* gårdens omhängen *av* tvinnat fint linnetyg, 100 alnar.

10 Deras pelare *var* 20, och deras mässingsocklar 20; pelarnas krokare och deras band *var av* silver.

11 Och för den norra sidan *var omhängena* 100 alnar, deras pelare *var* 20, och deras mässingsocklar 20; pelarnas krokare och deras band *var av* silver.

12 Och för den västra sidan *var omhängena* 50 alnar, deras pelare 10, och deras socklar 10; pelarnas krokare och deras band *var av* silver.

13 Och för den östra sidan österut 50 alnar.

14 Omhängena på *portens* ena sida *var* 15 alnar; deras pelare tre, och deras socklar tre.

15 Och för gårdsportens andra sida, på denna sida och den sidan, *var* omhängen om 15 alnar; deras pelare tre, och deras socklar tre.

16 Alla gårdens omhängen runt om *var av* tvinnat fint linnetyg.

17 Och socklarna för pelarna *var av* mässing; pelarnas krokare och deras band *av* silver; och deras övre dels överdrag *av* silver; och alla gårdens pelare bands med silver.

18 Och förhänget till gårdens ports *gjordes genom* syarbete, *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg: och längden *var* 20 alnar, och höjden i bredden 5 alnar, i likhet med gårdens omhängen.

19 Och deras pelare *var* fyra, och deras mässingsocklar fyra; deras krokare *var av* silver, och deras övre dels överdrag och deras band *av* silver.

20 Och alla tabernaklets pluggar, och gårdens runt om, *var av* mässing.

21 Detta är tabernaklets summa, *ja* vittnesbördets tabernakel, som den räknades, enligt Moses befallning, *för* Leviternas tjänstgöring, genom Ithamars hand, son till prästen Aaron.

22 Och Bezaleel, Uris son, Hurs son, av Judah stam, gjorde allt som HERREN befälde Moses.

23 Och med honom *var* Aholiab, Ahisamachs son, av Dans stam, en snidare, och en skicklig hantverkare, och en broderare i blått, och i purpur, och i scharlakansrött, och fint linnetyg.

24 Allt det guld som användes till arbetet i allt arbete för den heliga *platsens* arbete, ja offergåvans guld, *var* 29 talenter, och 730 siklar, efter helgedomens sikelvikt.

25 Och silvret av dem som räknades i församlingen *var* 100 talenter, och 1775 siklar, efter helgedomens sikelvikt:

26 En bekah för var man, *det vill säga*, en halv sikel, efter helgedomens sikelvikt, för var och en som gick iväg för att räknas, från 20 år gammal och uppåt, för 603 550 *män*.

27 Och av de 100 silvertalenterna göts helgedomens socklar, och förlåtens socklar; 100 socklar av de 100 talenterna, en talent för en sockel.

28 Och av de 1775 siklarna gjorde han krokare till pelarna, och överdrog deras övre del, och gjorde band till dem.

29 Och offergåvans mässing *var* 70 talenter, och 2400 siklar.

30 Och av den gjorde han socklarna för ingången till församlingens tabernakel, och mässingaltaret, och mässinggallret till det, och altarets alla tillbehör,

31 Och gårdens socklar runt om, och gårdsportens socklar, och tabernaklets alla pluggar, och alla gårdens pluggar runt om.

Kapitel 39

1 Och av det blåa, och purpuret, och det scharlakansröda, gjorde de tjänstekläderna, till att tjänstgöra *i* på den heliga *platsen*, och gjorde de heliga kläderna till Aaron; såsom HERREN befallde Moses.

2 Och han gjorde efoden *av* guld, blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg.

3 Och de hamrade ut guldets tunna plåtar, och skar *det till* trådar, till att arbeta *in det* i det blåa, och i purpuret, och i det scharlakansröda, och i det tvinnade fina linnetyget, *genom* konstarbete.

4 De gjorde axelstycken till den, till att binda *den* samman: vid de två ändarna var den sammanbunden.

5 Och hans efods utsökta skärp, som *var* på den, *var* i ett stycke med den, enligt dess arbete; *av* guld, blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg; såsom HERREN befallde Moses.

6 Och de gjorde onyxstenar infattade i guldfattningar, med namnen på Israels barn ingraverat, såsom sigillinristningar graveras.

7 Och han satte dem på efodens axlar, *att de skulle vara* till minnesstenar för Israels barn; såsom HERREN befallde Moses.

8 Och han gjorde bröstskölden *av* konstarbete, liksom arbetet med efoden; *av* guld, blått, och purpur, och scharlakansrött, och tvinnat fint linnetyg.

9 Den var kvadratisk; de gjorde bröstskölden dubblad: dess längd *var* en spann, och dess bredd en spann, *varande* dubblad.

10 Och på den satte de fyra rader stenar: *den första* raden *bestod av* en sarder, en topas, och en karbunkel: detta *var* den första raden.

11 Och den andra raden, en smaragd, en safir, och en diamant.

12 Och den tredje raden, en jacint, en

agat, och en ametist.

13 Och den fjärde raden, en beryll, en onyx, och en jaspis: *de var* infattade i guldfattningar i sina infattningar.

14 Och stenarna *var* efter Israels barns namn, tolv, efter deras namn, *likt* en sigillinristning, var och en med sitt namn, efter de tolv stammarna.

15 Och de gjorde på bröstskölden kedjor i ändarna, virat arbete *av* rent guld.

16 Och de gjorde två guldfattningar, och två guldringar; och satte de två ringarna vid bröstsköldens två ändar.

17 Och de satte de två virade guldkedjorna i de två ringarna vid bröstsköldens ändar.

18 Och de två virade kedjornas två ändar fäste de till de två infattningarna, och satte dem på efodens axelstycken, på dess framsida.

19 Och de gjorde två guldringar, och satte *dem* vid bröstsköldens två ändar, på dess kant, som *var* inåt på efodens sida.

20 Och de gjorde två *andra* guldringar, och satte dem på efodens två sidor nertill, mot dess framsida, vid dess *andra* sammanfogning, ovanför efodens utsökta skärp.

21 Och de band fast bröstskölden vid dess ringar till efodens ringar med ett blått snöre, så att den skulle sitta ovanför efodens utsökta skärp, och så att bröstskölden inte skulle lossna från efoden; såsom HERREN befallde Moses.

22 Och han gjorde efodens mantel *av* vävt arbete, allt *av* blått.

23 Och *det var* en öppning mitt på manteln, såsom öppningen på en brynja, *med* en kant runt öppningen, att den inte skulle slitas sönder.

24 Och de gjorde på mantelns nedre fäll granatäpplen *av* blått, och purpur, och scharlakansrött, *och* tvinnat linnetyg.

25 Och de gjorde bjällror *av* rent guld, och satte bjällror mellan granatäpplena på mantelns fäll, mellan granatäpplena runtom;

26 En bjällra och ett granatäpple, en bjällra och ett granatäpple, runt mantelns fåll till att tjäna *i*; såsom HERREN befalldes Moses.

27 Och de gjorde livklädnader *av* vävt arbete *av* fint linnetyg för Aaron, och för hans söner,

28 Och en huvudbonad *av* fint linnetyg, och vackra huvor *av* fint linnetyg, och linnebenkläder *av* tvinnat fint linnetyg,

29 Och ett bälte *av* tvinnat fint linnetyg, och blått, och purpur, och scharlakansrött, *genom* syarbete; såsom HERREN befalldes Moses.

30 Och de gjorde den heliga kronans platta *av* rent guld, och skrev en skrift på den, *likt* en sigillinristing, HELIGHET TILL HERREN.

31 Och de knöt ett blått snöre till den, för att fästa *den* ovanpå huvudbonaden; såsom HERREN befalldes Moses.

32 Så slutfördes allt arbete med församlingens tabernakeltält: och Israels barn gjorde allt i enlighet med vad HERREN befalldes Moses, så gjorde de.

33 Och de förde fram tabernaklet till Moses, tältet, och alla dess tillbehör, dess hakar, dess bräddor, dess tvärstänger, och dess pelare, och dess socklar,

34 Och överdraget *av* rödfärgade baggskinn, och överdraget *av* tahasskinn, och förlåtens täckelse,

35 Vittnesbördets ark, och dess stänger, och barmhärtighetsstolen,

36 Bordet, *och* alla dess tillbehör, och skådebröden,

37 Den rena ljustaken, *med* dess lampor, *ja med* lamporna att ställas i ordning, och alla dess tillbehör, och oljan till ljustaket,

38 Och det gyllene altaret, och smörjelseoljan, och den väldoftande rökelsen, och förhänget till tabernakelingången,

39 Mässingaltaret, och dess mässinggaller, dess stänger, och alla dess tillbehör, karet och dess fot,

40 Gårdens omhängen, dess pelare, och

dess socklar, och förhänget till gårdssporten, dess linor, och dess pluggar, och alla tillbehör för tabernaklets tjänstgöring, för församlingens tält, 41 Tjänstekläderna att tjäna *i* på den heliga *platsen*, och de heliga kläderna för prästen Aaron, och hans söners kläder, till tjänstgöring i prästämbetet.

42 Enligt allt vad HERREN befalldes Moses, så gjorde Israels barn allt arbete.

43 Och Moses såg på allt arbete, och, se, de hade gjort det såsom HERREN hade befallt, ja så hade de gjort det: och Moses välsignade dem.

Kapitel 40

1 Och HERREN talade till Moses, sägande,

2 På den första dagen i den första månaden skall du resa församlingens tabernakeltält.

3 Och däri skall du ställa vittnesbördets ark, och täcka arken med förlåten.

4 Och du skall hämta in bordet, och ställa i ordning de ting som ska ställas i ordning på det; och du skall hämta in ljustaken, och tända dess lampor.

5 Och du skall ställa det gyllene rökelsealtaret inför vittnesbördets ark, och sätta upp förhänget till tabernaklets ingång.

6 Och du skall ställa brännofferaltaret framför ingången till församlingens tabernakeltält.

7 Och du skall ställa karet mellan församlingens tält och altaret, och skall hålla vatten däri.

8 Och du skall iordningställa gården runtom, och hänga upp förhänget vid gårdens port.

9 Och du skall ta smörjelseoljan, och smörja tabernaklet, och allt som däri *är*, och skall heliggöra det, och alla dess tillbehör: och det skall vara heligt.

10 Och du skall smörja brännofferaltaret, och alla dess tillbehör, och heliggöra

altaret: och det skall vara ett högheligt altare.

11 Och du skall smörja karet och dess fot, och heliggöra det.

12 Och du skall hämta Aaron och hans söner till församlingens tabernakels ingång, och tvätta dem med vatten.

13 Och du skall klä på Aaron de heliga kläderna, och smörja honom, och heliggöra honom; att han må tjäna mig i prästämbetet.

14 Och du skall hämta hans söner, och klä dem i livklädnader:

15 Och du skall smörja dem, som du smorde deras far, att de må tjäna mig i prästämbetet: ty *denna* deras smörjelse skall sannerligen vara *till* ett evigt prästadöme genom deras generationer.

16 Så gjorde Moses: enligt allt vad HERREN befalldes honom, så gjorde han.

17 Och det skedde i den första månaden på det andra året, på månadens första *dag*, att tabernaklet restes upp.

18 Och Moses reste upp tabernaklet, och satte fast dess socklar, och satte upp dess brädor, satte dit dess tvärstänger, och reste upp dess pelare.

19 Och han bredde ut tältet över tabernaklet, och lade tältets överdrag ovanpå det; såsom HERREN befalldes Moses.

20 Och han tog och lade vittnesbördet i arken, och satte stängerna på arken, och satte barmhärtighetsstolen ovanpå arken:

21 Och han förde in arken i tabernaklet, och satte upp förlåtens täckelse, och skärmade av vittnesbördets ark; såsom HERREN befalldes Moses.

22 Och han ställde bordet i församlingens tält, på tabernaklets sida åt norr, utanför förlåten.

23 Och han ställde i ordning brödet på det inför HERREN; såsom HERREN hade befallt Moses.

24 Och han ställde ljusstaken i församlingens tält, mitt emot bordet, på tabernaklets sida åt söder.

25 Och han tände lamporna inför HERREN; såsom HERREN befalldes Moses.

26 Och han ställde det gyllene altaret i församlingens tält framför förlåten:

27 Och han tände väldoftande rökelse därpå; såsom HERREN befalldes Moses.

28 Och han satte upp förhänget *vid* tabernaklets ingång.

29 Och han ställde brännofferaltaret *vid* ingången till församlingens tabernakeltält, och offrade därpå brännoffret och matoffret; såsom HERREN befalldes Moses.

30 Och han ställde karet mellan församlingens tält och altaret, och hällde vatten däri, till att tvätta *i*.

31 Och Moses och Aaron och hans söner tvättade sina händer och sina fötter därvid:

32 När de gick in till församlingens tält, och när de trädde fram till altaret, tvättade de sig; såsom HERREN befalldes Moses.

33 Och han beredde gården runt om tabernaklet och altaret, och satte upp gårdsportens förhänge. Så fullbordade Moses arbetet.

34 Sedan övertäckte ett moln församlingens tält, och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet.

35 Och Moses förmådde inte att gå in till församlingens tält, eftersom molnet vilade däröver, och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet.

36 Och när molnet togs upp ifrån tabernaklet, gick Israels barn vidare på alla sina färder:

37 Men om molnet inte togs upp, då färdades de inte tills den dag som det togs upp.

38 Ty HERRENS moln *låg* över tabernaklet om dagen, och eld var över det om natten, inför ögonen på hela Israels hus, under alla deras resor.